

ОЗНАКИ ЗНАМЕНАЯ ВРЕМЕНИ ЧАСУ

№ 4 (105) 2018

БОГ НАС БЕРЕЖЕ

— с. 4

Устремй свой взор
в небеса

— с. 11

Божий ответ мятежному
сердцу

— с. 14

Настав час прославить
Творця

— с. 34

СПІЛКУВАННЯ З БОГОМ

Молитва – це спілкування людини з Богом. Жоден християнин не почуватиметься в безпеці, якщо не підтримуватиме постійного зв'язку з Богом.

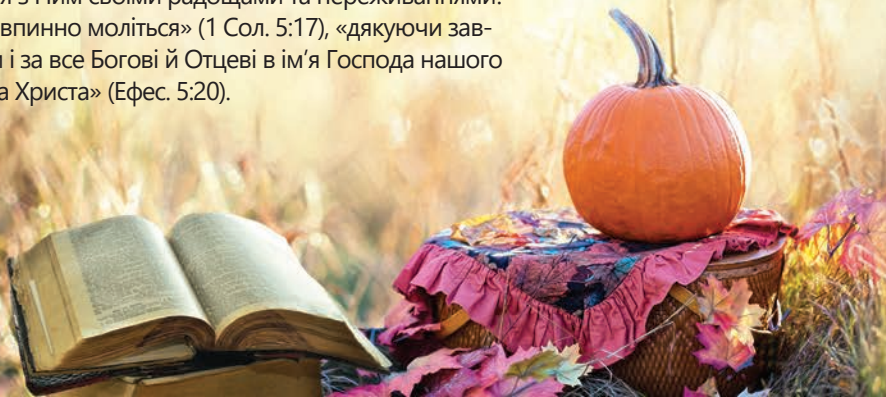
Молитва здатна відкривати нам невідомі можливості в розв'язанні щоденних проблем і хвилювань, пов'язаних з майбутнім. Багато хто замислюється над тим, що потрібно говорити Богові в молитві. Чи є в словах людини, звернених до Господа, якийсь секрет?

У молитві ми можемо щиро й відверто розповісти Небесному Отцеві про все, що нас турбує, висловити свої бажання, а також прославити Його й подякувати за те, що Він почув і надасть допомогу в слушний час. Відповідь ми можемо отримати відразу або ж пізніше. Головне – з вірою чекати. Якщо наші бажання збігатимуться з Божою волею й будуть нам на добро, а не на зло, Господь їх задовольнить.

Бог прагне до взаємин з нами, які звершуються через Його Слово й нашу молитву. Біблія змінює наше життя, якщо ми ретельно досліджуємо її.

На сторінках цього випуску ми розмірковуватимемо про роль молитви в житті людей. Як Господь відповідав на молитовні прохання героїв віри впродовж усієї історії Землі? Чи завжди Божі відповіді збіглися з очікуваннями людей?

Трапляється так, що ми не отримуємо тієї відповіді, якої очікуємо після молитви. Утім, Бог знає, як краще буде для нас. Тому довіряймо Йому, ділімося з Ним своїми радощами та переживаннями! «Невпинно моліться» (1 Сол. 5:17), «дякуючи завжди і за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа» (Ефес. 5:20).

2 Слово редактора

4 Бог нас береже

У Біблії не раз наголошується, що люблячий Бог не тільки створив Усесвіт і все живе, а й постійно підтримує його.

8 Стремление к Богу

11 Устремли свой взор в небеса

Когда я вижу мерцающие звезды в ночном небе, то не могу не восхищаться огромной Вселенной, простирающейся так далеко, что глаз человека не способен ее охватить.

14 Божий ответ мятежному сердцу

Сердце человека – это место, где Бог стремится устроить Свою обитель, где Он желает запечатлеть Заповеди Своего Закона, сделал его податливым влиянию Святого Духа.

20 Віра виправдовує

22 Вдячність

24 Библийские стихи о молитве

26 Головна справа життя

Для того щоб у нашому житті відбулися зміни й ми могли прославити

Ім'я Господа, нам просто необхідно проводити більше часу в особистій і загальній молитвах. Скористайтесь перевагами щодня досліджувати Слово Боже.

29 Доверие порождает верность

32 Молитва в книге Даниила

Пост и молитва – это секрет победы в духовной битве. Не пренебрегайте ими!

34 Настав час прославить Творця

37 Лжехристи та лжепророки

Ісус говорив про появу лжехристів як про ознаку Свого повернення на Землю. Він також застерігав, що з'являться неправдиві пророки, котрі вважать, що Бог послав їх запропонувати людям миттєве вирішення проблем.

40 Захоплений припливом

Я відчуваю, що ці слова написані для мене: «Коли переходиш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе... Бо Я – Господь, Бог твій... твій Спаситель» (Ісаї 43:2, 3).

44 Захисні стіни

47 Коментарий на библейский стих

**Відповідальний за випуск
директор видавництва**
Василь Джулай

Головний редактор

Лариса Качмар

Відповідальний редактор
Інна Джердж

Редакційна колегія:

С. В. Носов

В. С. Велечук

Г. М. Безкровний

Богословська експертиза:
Ігор Корещук

Коректура:
Ганна Борисовська
Людмила Шаповал

Дизайн та верстка:
Юлія Сміль

Фотографії:
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк:
Тамара Грицьок

lifesource.com.ua

Регстраційне свідоцтво
№ 51 KB від 10 вересня 1993 р.
Формат 60x84 1/8.
Папір крейдований.
Офсетний друк.
Ум. друк. арк. 5.
Наклад 2100 прим.

Адреса редакції:
04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-а
Телефон: 467-50-68

© 2018, журнал
«Ознаки часу»

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

БОГ НАС БЕРЕЖЕ!

Сьогодні ми є свідками цікавого феномена: люди соромляться говорити про Бога. Вони внутрішньо не заперечують, що Бог існує, що Він створив світ і керує ним. Але вони уникають говорити про це, включаючи Його в реалії свого буденного життя. Це стосується як освічених, так і простих людей.

У деяких, зокрема вчених-еволюціоністів, цей принцип переростає в емоційне заперечення Бога, у дискусіях вони переходять на особисті звинувачення опонентів. Такі бурхливі реакції свідчать про внутрішню невпевненість чи навіть упевненість у протилежному, тобто в тому, що Бог існує, але вони не бажають відкрито визнати цей факт. Кажуть, що атеїст залишається таким, поки йому добре живеться: «Доки грім не вдарить, мужик не прехреститься».

Наш Бог – це передусім Бог любові та довготерпіння, але Він попереджає: **«Кожного, хто визнає Мене перед людьми, визнаю і Я його перед Моїм Отцем, що на небесах; а хто відречеться Мене перед людьми, відречуся його і Я перед Отцем Моїм, що на небесах»** (Матв. 10:32, 33).

У Біблії не раз наголошується, що люблячий Бог не тільки створив Усесвіт і все живе, а й постійно підтримує його: **«Він (втілений Бог-Син), будучи сййвом слави та образом Його сутності (Бога-Отця), утримуючи все словом Своєї сили, здійснивши Собою очищення наших гріхів, – сів праворуч Величності на висотах»** (Євр. 1:3). Бог **«сонцю велить сходити над злими і над добрими та посилає дощ на праведних і на неправедних»** (Матв. 5:45).

Утім, Бог не нав'язує Своїх благословень. Коли люди свавільно відкидають Його, Він залишає їх, і це буває для них гірше, ніж найсуворіше покарання.

Так сталося із царем Саулом, який був благословенний Богом, але піддався гріху заздрості, зненавидів Давида, зазіхав на його життя, наприкінці ж остаточно відвернувся від Бога й разом із трьома своїми синами загинув страшною смертю.

Повчальною є історія царя Давида, «чоловіка за серцем» Господа, якого Бог рясно благословляв. Але коли Давид вчинив тяжкий гріх, спокусивши Вірсавію й чужими руками вбивши її чоловіка Урію, у його житті почалася чорна смуга. Його малолітній син помер, а син Амнон з'валтував свою зведену сестру Тамару (див. 2 Сам. 13) і згодом був убитий іншим сином Давида Авесаломом (див. 2 Сам. 13). Авесалом повстав проти батька, щоб самому стати царем, але його вбив воєначальник Йоав (див. 2 Сам. 18:14), який пізніше теж організував змову проти Давида (див. 1 Цар. 1). У відповідь на щире каяття Давида Бог багато разів прощав його, але наслідки його гріхів залишилися з ним до кінця життя.

Так було і з фарисеем Савлом, який переслідував віруючих в Ісуса Христа й через це тимчасово втратив зір (див. Дії 9). Але коли він покався, Ісус не тільки повернув йому фізичний зір, а й дав духовне бачення.

Усвітний потоп був катастрофічною подією, яка сталася тому, що люди продовжували грішити, незважаючи на тривалі попередження Бога. Він відвернувся й залишив їх на волю водної стихії. Також дуже трагічною й повчальною була загибель мешканців Содом і Гоморри, котрі зав'язли у своїх гріхах.

Та коли грішники щиро каялися й відверталися від своїх гріхів, милосердний Бог прощав їх. Так

було з вищезгаданим переслідувачем християн Савлом, який потім став апостолом Павлом, і з багатьма іншими грішниками, котрих Ісус навернув під час Свого земного служіння. Так сталося і з нами, коли ми щиро покалися й прийняли Христа у своє серце як Спасителя. **«Не бариться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття»** (2 Петра 3:9).

Наскільки небезпечним є навіть нетривалий розрив з Богом, найкраще розумів Ісус, Котрий, помираючи на хресті, вигукнув: **«Боже Мій, Боже мій, чому Ти Мене покинув?»** (Марка 15:34).

Ці приклади лише доводять універсальну істину, що милосердний і люблячий Бог постійно береже, підтримує та захищає все створене Ним: Усесвіт, неживу та живу природу й нас, людей, і тільки в крайньому разі, через наші свідомі гріхи, забирає Свій захист.

Розглянемо конкретні механізми збереження, які створив і використовує Господь. Насамперед зовнішні, які захищають Землю від згубних космічних впливів.

До потопу землю захищав полог водяного пару, щось схоже на парник. Завдяки цьому на всій землі був рівномірний теплий клімат, рясно росли їстівні рослини, а вік людей сягав кількох сотень років, як це описано в книзі Буття.

Після потопу цей полог зник, але решта захисних механізмів залишилася й діє дотепер. До них належить іоносфера – шар заряджених часток (іонів) на висоті від 80 до 400 км від Землі. Цей шар перехоплює й нейтралізує переважну частину космічної

радіації та елементарних частинок, які викидає Сонце, утворюючи так званий «сонячний вітер». Окрім цього, іоносфера є своєрідним «дзеркалом» для техногенних електромагнітних хвиль, завдяки чому здійснюється радіозв'язок на коротких хвилях. Якби не було іоносфери, то вказані космічні чинники зробили б неможливим життя на Землі, як ми це бачимо на інших планетах Сонячної системи.

« Не бариться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття »

(2 Петра 3:9).

Ще один механізм – це озоновий шар на висоті 20-25 км над Землею. Газ озон хімічно нестійкий, він розкладається на молекулу та атом кисню під впливом частини космічного випромінювання, яке пройшло через іоносферу. У такий спосіб це випромінювання ще більше послаблюється.

В останні десятиріччя озоновий шар над деякими регіонами став тонший унаслідок промислових і побутових викидів в атмосферу. Особливо небезпечними вважають фреони, якими заправляють холодильники. Учені б'ють на сполох і вимагають заміни фреонів менш шкідливими речовинами, але виробники не хочуть вкладати гроші в реконструкцію

звичних технологій виробництва. Уразливими стали регіони Австралії та прилеглих до неї островів, де оселяються біженці з бідних країн.

Потужним захисним механізмом є природне магнітне поле Землі, або магнітосфера. Залишки космічного випромінювання, що пройшли через іоносферу та озоновий шар, перехоплює магнітне поле, спрямовуючи їх до магнітних полюсів (де практично люди не живуть), тож вони не можуть завдати великої шкоди. Там вони викликають полярні сяйва, а також «магнітні бурі», які негативно впливають на самопочуття людей із хронічними захворюваннями, а також можуть спричинити порушення радіозв'язку та роботи електронних систем.

Отже, поверхня Землі вкрита кількома захисними «ковдрами», які затримують шкідливе короткохвильове космічне випромінювання, але пропускають необхідні для життя світлові та теплові промені сонця.

Окрім зовнішнього захисту, Бог забезпечив живі істоти, зокрема й людину, кількома засобами внутрішнього захисту, які є майже в кожній клітині організму. До них належать системи відновлення та знешкодження, які «заліковують» ушкодження, завдані шкідливими біологічними, фізичними та хімічними чинниками. Наприклад, імунна система, яка захищає нас від шкідливих мікроорганізмів і вірусів. Біохімічна система переробки чужорідних речовин знешкоджує токсичні речовини, причому вона «налаштована» не тільки на наявні, але й на нові хімічні сполуки, кількість яких постійно зростає. Тут ми бачимо один з багатьох прикладів дії Божого задуму.

Системи репарації генетичних структур (ДНК і РНК) ефективно «ремонтують» пошкодження, викликані радіоактивними променями, ультрафіолетом і вірусами. Про їхню високу ефективність свідчить той факт, що вони «заліковують» понад 99 % односторонніх розривів ДНК, спричинених радіацією. За відкриття системи репарації РНК від пошкодження вірусами групу вчених 2006 року нагородили Нобелівською премією.

Зрештою, надлишковість генетичного коду (у 2–6 разів) забезпечує високу точність передавання генетичної інформації, яка проявляється в стабільності існування створених Богом основних видів рослин і тварин.

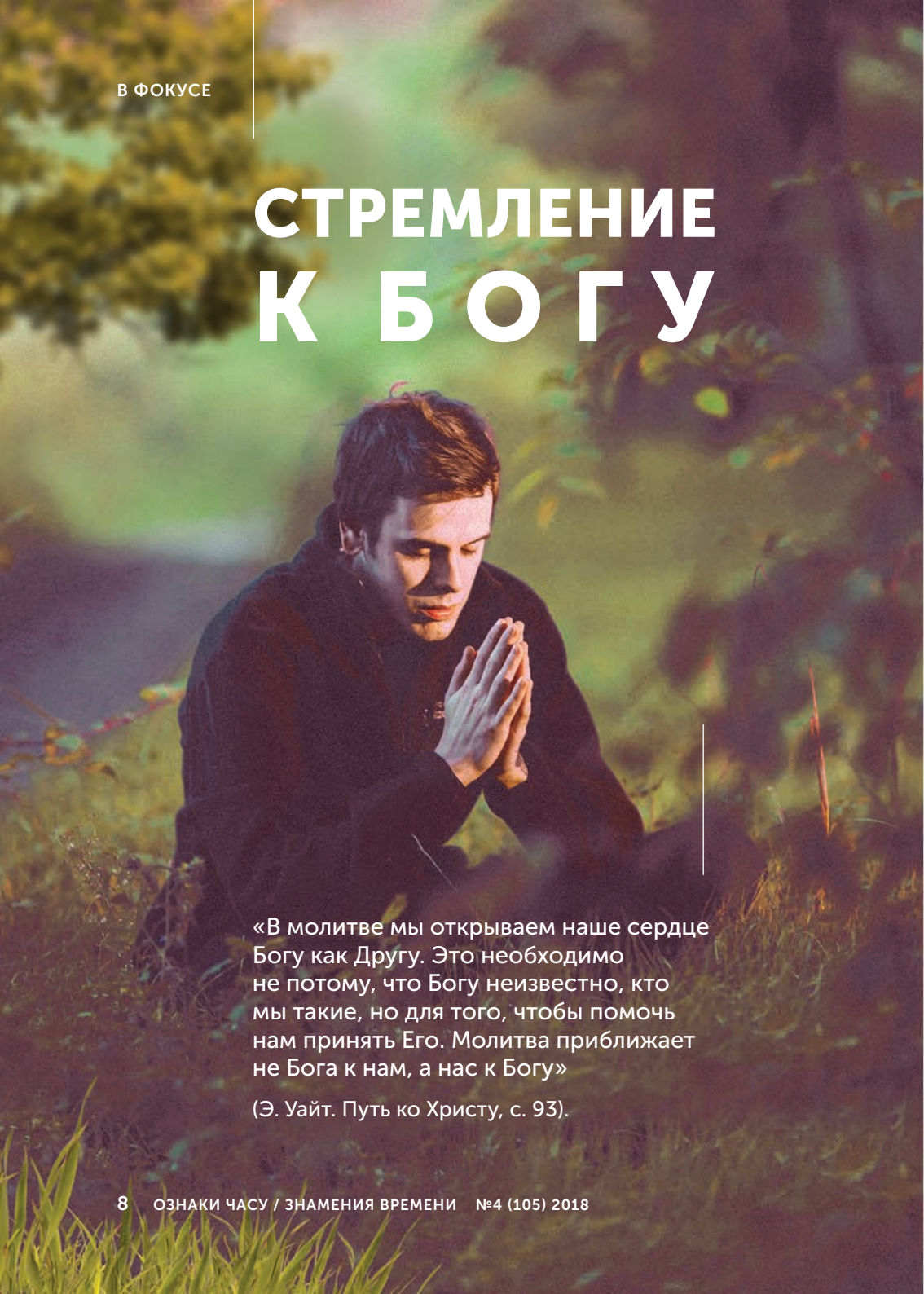
Подякуємо Господу, Котрий створив і береже нас.

«Понесуся на крилах зірниці, спочину я на кінці моря, – то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя!.. Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї, – прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це!»

(Псал. 139:9, 10, 13, 14).

 Володимир Малюк

СТРЕМЛЕНИЕ К БОГУ

«В молитве мы открываем наше сердце Богу как Другу. Это необходимо не потому, что Богу неизвестно, кто мы такие, но для того, чтобы помочь нам принять Его. Молитва приближает не Бога к нам, а нас к Богу»

(Э. Уайт. Путь ко Христу, с. 93).

Нет ничего плохого в том, чтобы молиться за других. Именно это мы и делаем, когда молимся об обращении и изменении сердца. Но может ли оказаться так, что слишком часто наши молитвы, хотя и маскируются в благочестивые одежды, при пристальном рассмотрении основываются на неверных мотивах? Не происходит ли так, что порой наши молитвы скорее окрашены эгоизмом, чем исполнены искренней любви к другим?

Я могу молиться об обращении своего супруга или супруги, потому что в результате это облегчит мою жизнь. Я могу просить Бога о каких-то вещах, потому что я привык к определенному стандарту в жизни и меньшее меня не устраивает. Я могу молиться о здоровье, потому что боюсь боли и не хочу испытывать на себе бремя болезни. Возможно, я даже молюсь об успехе в Божьем деле, потому что буду играть в нем важную роль и мое влияние усилится.

НАЙТИ СРЕДОТОЧИЕ МОЛИТВЫ

Слишком часто в центре наших молитв находимся мы, а не Бог. Слишком часто мы используем молитвы как духовные торговые автоматы, где все вращается вокруг нашего «желания иметь». Вместо того чтобы сфокусироваться в своих молитвах на вещах, мы должны перефокусироваться на Бога и сделать Его центром внимания. Стремление к Божьему присутствию в молитве и чувство радости

от этого намного важнее, чем вещи, которые Он дает нам.

Может быть, мы должны вновь открыть молитву, которая приятна Богу? Такая молитва начинается скорее с личного общения с Богом, чем со списка наших просьб. Когда наши желания не соединены с Ним живыми отношениями, в них больше отражаются наши идеи благосостояния, чем Божья воля. Но как только мы поймем, что наши отношения с Господом и наше восхищение Его характером являются средоточием наших молитв, то эти молитвенные просьбы обретут иной характер. Мы начнем думать и молиться так, как желает Бог, и начнем смотреть на наши нужды и на всю нашу жизнь и обстоятельства Его глазами.

Это то, что делали библейские герои, являющиеся для нас примером для подражания. Когда великое множество врагов угрожало уничтожить царство Иудеи и царь Иосафат не знал, как превозмочь превосходящие силы противника, он начал свою молитву не с упоминания о своей огромной нужде в помощи или с просьбы, чтобы Господь помог. Вместо этого он сфокусировался на Боге и Его возможностях и стал рассказывать о Божьей верности, пересказывая, как Он спасал в прошлом (см. 2 Пар. 20:5–12). **«К Тебе очи наши»**, – заканчивает он свою молитву (стих 12).

Вместо того чтобы фокусироваться на возникших перед ним трудностях, Иосафат сосредоточился на Том, Кто является Господином всего, даже наших трудностей.

Если мы смотрим на нашу реальность с точки зрения Бога, наши

трудности предстают в новом свете. Когда мы сознательно размышляем о Божьем характере, Его качествах и возможностях, а также выражаем свое восхищение ими, наши молитвы наполняются новым смыслом. В них появится элемент благоговения и восхищения. Таким образом, проблемы больше не являются средоточием наших молитв — их средоточием является Бог. Такая молитва не опускает Бога на наш уровень. Она скорее возносит нас в Его присутствие. Молитва не изменяет Бога. Она изменяет нас.

Сфокусированная на Боге молитва позволяет нам стать честными с собой и с Господом. В свете Его любви и святости мы начинаем видеть себя, наши желания и нужды по-другому. Такая молитва становится главным выражением нашей любви к Богу!

УЛАВЛИВАЯ ОТБЛЕСК ЕГО ЛЮБВИ

Зачем Богу вообще отвечать на наши молитвы? Когда мы обращаемся к Господу в молитве, у нас нет рекомендательного письма или записей о наших впечатляющих

достижениях. Мы не обладаем такой мудростью, которая делала бы нас достойными. У нас нет ничего, что сделало бы Бога нашим должником или заставило бы Его проявлять к нам благосклонность.

Так зачем же Богу отвечать на наши молитвы? Ответ прост: «Потому что именно Бог является причиной для ответа. Молитва находит свой отклик не в пригодности молящегося, а в характере и планах Бога, Который слышит». Господь отвечает на молитвы, потому что Он есть любовь и нежно любит нас. И поэтому Он любит давать нам намного больше, чем мы можем понять и просить. Бог дарует нам благословение Своего присутствия.

«Мы имеем преимущество открыть свои сердца, дабы Христос озарил их светом Своего присутствия. Установите подлинные, личные взаимоотношения со Христом, чтобы самим стать источниками возвышающего, возрождающего влияния. Пусть ваша вера будет сильной, чистой и твердой. Пусть благодарность Богу наполнит ваши сердца. Пробуждаясь утром, преклоняйте колени у своей постели и просите Бога дать вам силы для выполнения повседневных обязанностей и победы над искушениями. Просите Его помочь вам отразить в вашем служении привлекательность Христа. Просите Его помочь вам произносить такие слова, которые вселят в окружающих надежду и мужество и приблизят вас к Спасителю» (Э. Уайт. Сыновья и дочери Бога, с. 199).

✚ Франк Хазел

УСТРЕМИ СВОЙ ВЗОР В НЕБЕСА

Когда я вижу мерцающие звезды в ночном небе, то не могу не восхищаться огромной Вселенной, простирающейся так далеко, что глаз человека не способен ее охватить. Я знаю, что не я одна чувствую восхищение и благоговение, потому что в течение всей истории человечества бесчисленные поколения устремляли свои взоры ввысь, пытаясь постичь необъятный звездный космос.

В галактике Млечный Путь наша Солнечная система – всего лишь точка в огромном космическом океане, усыпанном, по приблизительным подсчетам, четырьмястами миллиардами звезд. А сама Вселенная наполнена миллиардами других галактик.

Воистину небеса проповедуют славу Божию, а о делах рук Его вещает твердь (Пс. 18:2). Чтобы изобразить величие Господа, пророк Исаия показывает, кем являемся мы по глубине мышления в сравнении с Богом: *«Но как небо выше земли, так пути Мои выше путей ваших и мысли Мои выше мыслей ваших»* (Ис. 55:9).

Но насколько небо выше земли?

Задумывались ли вы когда-нибудь об этом? Несмотря на то, что величие Божье невозможно измерить человеческими стандартами, давайте на мгновение задумаемся. Как известно, базовая единица измерения расстояния во Вселенной – это световой год. Чтобы понять значение светового года, давайте проведем простое математическое вычисление.

Научные исследования показали, что свет распространяется с поразительной скоростью равной около 300 000 километров в секунду.

По данным NASA, это настолько быстро, что при одном щелчке пальцев свет мог бы облететь вокруг Земли семь раз. За одну 🕒

минуту свет преодолевает расстояние около 18 млн километров. Если умножить эту цифру на 1440 (количество минут в сутках), то получается, что за один день свет преодолевает около 26 млн километров. Если умножить на 365 дней, то за год это целых 9,5 триллионов километров. И это всего лишь один световой год! По научным подсчетам, внешняя видимая граница Вселенной находится на расстоянии 46-47 миллиардов световых лет – на расстоянии настолько огромном, что мы никогда не сможем постичь его. Но самые надежные человеческие вычисления даже с приблизительной точностью не могут измерить необъятную Божью Вселенную, не говоря уже об огромной любви Господа. «Самые выдающиеся гении

рит нам, что Бог не только знает количество звезд, но и «всех их называет именами их» (Пс. 146:4).

Несмотря на то, что Авраам не мог постичь глубину Божьего обещания, он верил слову Творца. *«И потому от одного, и притом омертвело, родилось так много, как много звезд на небе и как бесчислен песок на берегу морском»* (Евр. 11:12). Невероятно, но Бог и по сей день продолжает исполнять обещание, данное Аврааму.

По мере того как мы постигаем величие Бога, Которому служим, мы можем вторить гласу царя Давида:

«Когда взираю я на небеса Твои – дело Твоих перстов, на луну и звезды, которые Ты поставил, то что есть человек, что Ты помнишь его, и сын человеческий, что Ты посещаешь?»

(Пс. 8:4, 5).

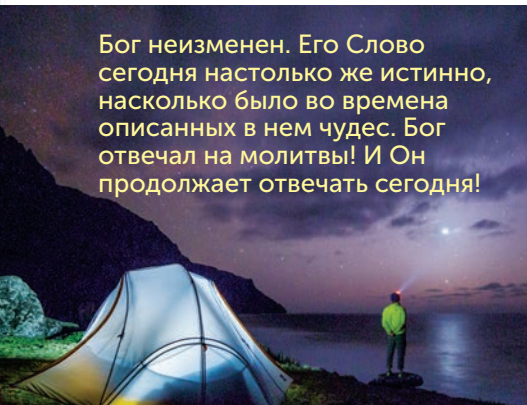
не могут постичь Бога. Люди могут исследовать, совершать открытия, но все еще будет оставаться бесконечность непостижимого» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 116).

Когда Авраам начал свое путешествие, он не знал, куда направляется, и задавался вопросом, сможет ли когда-нибудь иметь сына. И тогда Бог вывел его из шатра и спросил, может ли он сосчитать звезды. *«Посмотри на небо и сосчитай звезды, если ты можешь счесть их. И сказал ему: столько будет у тебя потомков»* (Быт. 15:5). Авраам мог только покачать головой в трепете и удивлении, как и мы сегодня. И все же Библия гово-

На самом деле сложно осознать, что наш Господь, Который Своей великой силой распростер небеса, заботится о нас. Он не только заботится, но является нашим Творцом, и Он дал нам святое поручение! Мы должны быть Его соработниками. Ничто так не прославляет Бога, как наша вера, действующая ради свершения Его целей на Земле, вера, стремящаяся постичь Его безграничные ресурсы, ведь сказано, что для Него нет ничего невозможного (Иер. 32:17).

В Слове Божьем мы находим много удивительных историй, где описан опыт молитвы, на которую был получен ответ. Библия повествует о поразительных чудесах, поэтому неудивительно, что ученые и мыслители современности полны неверия. Кто из нас видел, как с неба падает манна или кто встречал говорящую ослицу? Когда мы боролись с ангелом, видели, чтобы обух топора плыл по течению и не тонул, или, может, наблюдали, как кто-то воскрес из мертвых?

Бог неизменен. Его Слово сегодня настолько же истинно, насколько было во времена описанных в нем чудес. Бог отвечал на молитвы! И Он продолжает отвечать сегодня!

Если мы найдем время, чтобы прочитать то, что написано в Библии о молитвах, обращенных к Богу, то заметим интересную деталь. Когда дети Божьи молились, Он почти всегда говорил «да». Можно привести немного примеров, когда Господь действительно говорил «нет». Кажется, что сегодня Бог говорит «да» в качестве исключения, а не правила. Но если Бог давал положительный ответ на молитвы в библейские времена, что же поменялось сегодня?

Одна из проблем может заключаться в том, что сегодня мы подходим к изучению Слова Божьего с сомнениями. Мы пропускаем Священное Писание через фильтры современного

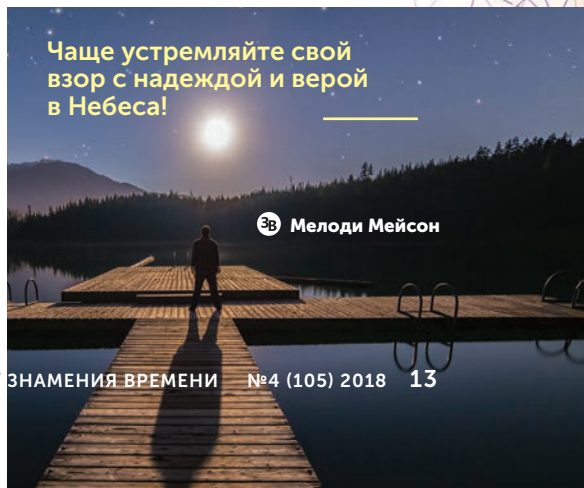
мышления. Но разве Бог изменился? Конечно, нет. Он неизменен. Его Слово сегодня настолько же истинно, насколько было во времена описанных в нем чудес. Бог отвечал на молитвы! И Он продолжает отвечать сегодня!

Однако зачастую мы все еще не можем поверить. И в этом заключается проблема! Сегодня для успеха в духовной жизни необходимо иметь уверенность, что Бог действительно слышит и отвечает на молитвы. **«И вот какое дерзновение мы имеем к Нему, что, когда просим чего по воле Его, Он слушает нас. А когда мы знаем, что Он слушает нас во всем, что бы мы ни просили, – знаем и то, что получаем просимое от Него»**

(1 Ин. 5:14, 15). В этом стихе мы находим ключ для получения ответа на молитву: просим по воле Его. Но что это означает на самом деле? Ссылаясь на этот отрывок, Э. Уайт пишет: «...Нам надо просить то, что Он обещал, а то, что получаем, использовать для исполнения Его воли. Если условия выполняются, на молитву будет обязательно дан ответ!» (Э. Уайт. Молитва, с. 105).

Более насыщенная молитвенная жизнь принесет позитивные перемены: наша вера возрастет, и мы станем более счастливыми!

Чаще устремляйте свой взор с надеждой и верой в Небеса!

ЭБ Мелоди Мейсон

БОЖИЙ ОТВЕТ МЯТЕЖНОМУ СЕРДЦУ

В Национальном музее Аргентины однажды произошла странная кража. Об этом писала газета «Аргументы и факты» в статье, озаглавленной «Украла руку Бога». Автор поведал о том, что злоумышленники похитили золотую статуэтку, которая изображала руку Всевышнего, держащего человека. Она так и называлась: «Рука Бога». Стоимость похищенной статуэтки эксперты оценивали в сто тысяч долларов. Сообщив о факте кражи и о том, что соответственные службы пытаются понять, как вор смог проникнуть в музей и совершить хищение, корреспондент с сарказмом задает вопрос: «Интересно, а смогут ли наши доблестные сотрудники правоохранительных органов отыскать украденную “Руку Бога”»?

Глядя на состояние современного мира, на человеческое горе и слезы, на природные катаклизмы и различные кризисы, можно прийти к выводу, что кто-то очень сильный, хитрый и коварный похитил «руку» Бога у человечества. И поэтому мы сегодня вынуждены страдать и терпеть нужду. Проблема усугубляется тем, что, несмотря на прогрессирующее неверие, к Небу все-таки возносятся сотни и тысячи молитв, на которые, кажется, нет ответа. Многие в разочаровании покидают церкви, теряют желание молиться, бросают упреки Богу и перестают в Него верить. А причина всего происходящего лежит на поверхности, стоит только более внимательно ее поискать. Свет на эту проблему проливает эпизод из Иез. 14:1-11.

Пророк описывает ситуацию, когда Бог дал прямой ответ на интересующий нас вопрос. Несколько человек из старейшин Израиля пришли к нему, желая услышать слово от Господа относительно дальнейшей судьбы народа. Ответ, который дал пророку Бог, вряд ли мог кого-нибудь порадовать. Не затрагивая тех вопросов, ради которых пришли к Нему люди, Господь говорит: **«Ибо если кто из дома Израелева и из пришельцев, которые живут у Израиля, отложится от Меня, и допустит идолов своих в сердце свое, и поставит соблазн нечестия своего перед лицом своим, и придет к пророку спросить Меня через него, – то Я, Господь, дам ли ему ответ от Себя? Я обращу лицо Мое против того человека, и сокрушу его в знамение и притчу, и истреблю его из народа Моего, и узнаете, что Я – Господь»** (Иез. 14:7, 8).

На основании отрывка Иез. 14:1-11 мы можем задать важный вопрос: как Бог собирается ответить человеку, сердце которого пристрастилось к идолам?

ДУХОВНОЕ СОСТОЯНИЕ ВОПРОШАЮЩЕГО

К сожалению, люди склонны обращаться к Богу в моменты, которые доставляют им неудобства или повергают в состояние страха и безысходности. Именно с таким настроением пришли в дом Иезекииля старейшины Израиля, ожидая получить от человека Божьего ответы на волнующие их вопросы.

Когда Иезекииль писал эти слова, часть израильтян (а с ними и сам пророк) уже который год пребывали в плену в Вавилоне. Город Иерусалим переживал трудные времена. Он находился в зависимости от царя Навуходоносора и был вынужден платить дань. Внутри страны и в самой столице Иудеи витали бунтарские настроения. В Иерусалиме совершал пророческое служение Иеремия. Он призывал покориться воле вавилонского царя и не искать милости у Египта, потому что именно Богом было предусмотрено такое положение дел за все то нечестие, в котором был повинен израильский народ. Стоит также отметить, что служение самого пророка Иезекииля внушало определенные опасения народу, живущему в плену. Его символические действия, проповеди и притчи – все говорило о том, что для народа существует определенная опасность.

Стоит обратить особое внимание на духовное состояние народа. Еще до событий, описанных в 14-й главе книги Иезекииля, пророку было видение,

которое он потом в точности пере-
сказал старейшинам Израиля и всему
народу. Приблизительно за пять лет
до падения Иерусалима в видении он
был перенесен в храм, и там, в самом
Доме Бога, увидел несколько приме-
ров вероотступничества.

Во-первых, он увидел **«идола
ревности»** (Иез. 8:5) у северных
ворот. Возможно, это было изображе-
ние Астарты. Этот идол занял место,
принадлежащее Богу, поскольку
символически Божий престол нахо-
дился на севере. Далее пророк попал
в потайное помещение, где старей-
шины поклонялись изображениям
животных (Иез. 8:7-12). Зооморфная
природа этих идолов может сви-
детельствовать об их египетском
происхождении. Секретность культа
показывала стремление скрыть его
не только от Яхве, но и от вавилонян,
которые расценили бы его как мятеж-
ный акт против своей империи.

У северных ворот пророк также
увидел женщин, **«плачущих по
Фаммузе»** (Иез. 8:14). Это был
«умирающий» и весной «воскреса-
ющий» бог плодородия, поклонение
которому должно было обеспечивать
процветание сельского хозяйства.
При этом люди отрекались от Господа
и молились другим богам об изобилии
урожая и о здоровье скота.

У восточной стороны храма
Иезекииль увидел людей, которые,
стоя спиной к храму, кланялись
восходящему солнцу (Иез. 8:16, 17).
Подразумевается, что при этом они
обращали свои седалища к Богу.

Такая духовная атмосфера
царила непосредственно в городе
Иерусалиме и в самом храме.
Переселенцы, находившиеся в вави-
лонском плену, в тот момент не были
участниками этого явно выраженного

идолопоклонства. Они могли пережи-
вать о судьбе Иерусалима, возможно,
даже сожалеть о явных злодеяниях
народа, оставшегося там. Им каза-
лось, они имеют полное право прийти
к пророку и узнать волю Бога отно-
сительно волнующих их вопросов,
поскольку никто из них в тот момент
не был соучастником мерзостей
народа в Иерусалиме. Бог же, устами
пророка предвывая их помышления
о своей праведности, дал им самый
строгий ответ, причисляя их ко всем
нечестивцам, оставшимся в стенах
Иерусалима. Вот слова, которыми

Он их встретил: **«Сии люди допус-
тили идолов своих в сердце свое
и поставили соблазн нечестия
своего перед лицом своим: могут ли
я отвечать им?»** (Иез. 14:3).

В то время как идол стоял у север-
ных ворот храма, в то время как
старейшины, кланяясь солнцу,
обратили к Господу свои спины, пре-
пятствием для общения этих людей с
Богом стали идолы в их сердцах, что
в глазах Господа ничуть не меньше
преступлений, процветавших
в Иерусалиме. По словам Соломона,
именно из сердца берут свое начало
«источники жизни» (Притч. 4:23).
Сердце человека – это место, где Бог
стремится устроить Свою обитель
(Ин. 14:23), где Он желает запечатлеть
Заповеди Своего Закона (Иер. 31:33),
сделав его податливым влиянию

Святого Духа. Однако старейшины Израиля, пришедшие к Иезекиилю, допустили в свои души идолов, позволили хозяйничать там греховным помыслам и низменным страстям. Что должен был им ответить Бог? Какую правду Он должен был передать им через пророка Иезекииля?

К сожалению, положение современного мира ничуть не лучше того, в котором находились старейшины Израиля в переселении. Ситуация в христианской Церкви также должна заставить задуматься каждого, кто ищет прямого ответа у Бога на свои вопросы. Так действует закон грешной человеческой природы. Чужих идолов человек видит на расстоянии. Однако Бог ищет прежде всего внутренней святости. Он как бы со вздохом сожаления произносит: **«Пусть дом Израилев поймет в сердце своем, что все они через своих идолов сделались чужими для Меня»** (Иез. 14:5). Человек может надеяться, что в самый трудный момент он все-таки обратится к Богу, прося Его о помощи. И поскольку Господь добрый, Он прострет руку Своего благоволения и поможет ему. Бог же констатирует печальный факт: **«Они сделали чужими для Меня»**.

Дорогой друг! Если ты решил прийти со своим вопросом к Богу, если тебя действительно заинтересовала Его воля относительно трудных вопросов жизни, стоит глубоко пересмотреть свои отношения с Господом. Если в настоящий момент идолы живут в твоём сердце, то, ища воли Божьей, ты можешь услышать совершенно неожиданный ответ, который прозвучит подобно грому среди ясного неба.

БОЖИЙ ОТВЕТ

Трудно представить себе, что чувствовали старейшины Израиля, услышав из уст пророка такое осуждающее их заявление. **«Я обращу лицо Мое против того человека, и сокрушу его в знамение и притчу, и истреблю его из народа Моего, и узнаете, что Я – Господь»** (Иез. 14:8). Ища утешительного слова – услышать слова проклятия, ища поддержки и надежды – обнаружить гибель и истребление. Что может быть ужаснее?

Действительно, ответ Бога очень строг и, кажется, не оставляет никаких шансов человеку. Но Господь справедлив, высказывая Своему народу такие слова. Они пришли к пророку узнать Его волю. Но разве они не знали ее раньше? **«Посему скажи дому Израилеву: так говорит Господь Бог: обратитесь и отвертитесь от идолов ваших, и от всех мерзостей ваших отвертите лицо ваше»** (Иез. 14:6). Это призыв к покаянию. Бог призывал Свой народ оставить идолов, отвернуться от всех мерзостей, которые они творили. Такая воля Божья была им знакома. Тем не менее Божий народ был весьма далек от послушания. Он погряз в идолопоклонстве и нечестии. Господь говорит: **«...И узнаете, что Я – Господь»**. Как еще можно заставить человека обратить внимание ➤

на святое, чистое и праведное, если он игнорирует все доступные и цивилизованные методы и подходы? Бог изрекает в их души: **«Я обращаю лицо Мое против того человека, и сокрошу его в знамение и притчу, и истреблю его из народа Моего...»**

К такому деградированному состоянию человек приходит не сразу. Сначала эти уступки незначительны, но с течением времени они переходят в явное пренебрежение Божьей волей.

20 лет назад в одном из городов Украины произошла трагедия: рухнуло несколько многоэтажных домов. Пострадали люди. Некоторые погибли, другие получили серьезные травмы. Все жители этих домов, оставшиеся в живых, понесли серьезный материальный урон. Причина такого крушения была в следующем. Город Черновцы расположен на гористой местности, и очень давно была сделана дренажная система, позволяющая отводить грунтовые воды. До Второй мировой войны город находился в подчинении у Австрии, а после стал частью Советского Союза. С приходом советской власти постепенно была отодвинута на задний план забота о дренажной системе города. Результаты проявили себя спустя более 50 лет. Грунтовые воды размывали основания зданий, и они разрушились, унося с собой человеческие жизни.

Отступление не совершается внезапно. Это постепенное, планомерное игнорирование Божьих принципов. Сердце становится черствым с годами. В результате в определенный момент человек нуждается в непосредственном вмешательстве Господа, и тогда он ищет пророка, который мог бы ему дать совет от Бога. Но проблема в том, что, сам того

не осознавая, человек стал совершенно чужим Господу. Он посмеялся над Божьей праведностью, проигнорировал Божьи законы. На какой ответ он может надеяться, если позволил идолам занять место в своем сердце?

Но, несмотря на отступление Своего народа, Бог все-таки вступает с ним в диалог. Божье намерение выражено в форме вопроса: «Могу ли Я отвечать им?» Действительно, будет ли Бог несправедлив, если полностью проигнорирует нужды упавших в идолопоклонство людей? Не будет ли логично с Его стороны ответить им пренебрежительным молчанием после всего того, что они сделали по отношению к Нему, после всего бесчестия, которое они навлекли на Его имя? С точки зрения человеческой логики – да. Так поступает множество людей. Однако Бог действует иначе. Господь заявляет: «Я им отвечу». Каким бы тяжелым ни был грех отдельного человека или всего народа в целом, Бог готов идти на диалог со Своими заблудившимися детьми. Пророк Исаия написал: **«Тогда придите – и рассудим, говорит Господь. Если будут грехи ваши как багряное, – как снег убелю; если будут красны, как пурпур, – как волну убелю»** (Ис. 1:18). Конечно, в данной ситуации Божий ответ будет немного неожиданным, возможно, не таким, какого ожидали старейшины.

«Я обращаю лицо Мое против того человека, и сокрошу его в знамение и притчу, и истреблю его из народа Моего, и узнаете, что Я – Господь», – таков ответ Бога. В этом ответе нет равнодушия, в нем сокрыты глубоко-

кая печаль и искреннее желание все изменить. Эта цель открывается в стихе 11: **«Чтобы впредь дом Израилев не уклонялся от Меня, и чтобы более не оскверняли себя всякими беззакониями своими, но чтобы были Моим народом, и Я был их Богом, говорит Господь Бог».**

Тему наказания, допускаемого Богом для наставления и обличения Своих детей, поднимают многие авторы Библии. Павел в Послании к евреям говорит: **«Вы еще не до крови сражались, подвизаясь против греха, и забыли утешение, которое предлагается вам, как сынам: "сын мой! не пренебрегай наказания Господня, и не унывай, когда Он обличает тебя"»** (12:4, 5). Апостол рассматривает допускаемое Богом наказание как утешение. Следуя логике этого текста, наказание от Бога – это не проклятие, не то, что должно повергать в уныние и отчаяние. Наказание Господне – это благо для детей Божьих. Апостол дальше пишет: **«Ибо Господь, кого любит, того наказывает; бьет же всякого сына, которого принимает. Если вы терпите наказание, то Бог поступает с вами как с сынами. Ибо есть ли какой сын, которого бы не наказывал отец? Если же остаетесь без наказания, которое всем обще, то вы – незаконные дети, а не сыны»** (стихи 6–8). И совершает Бог это во имя одной цели: **«Чтобы были Моим народом, и Я был их Богом».**

Что же скрывается подчас за кажущимся молчанием Бога в ответ на все молитвенные просьбы Его народа? Господь отвечает не теми словами или действиями, которых мы ожидаем. Старейшин Израилевых интересовала

Божья воля относительно будущего их народа и храма в Иерусалиме. Бог же в первую очередь указал им на их грехи. Господь дает ответ не сразу в надежде, что пришедшие к Нему со своей нуждой поймут, в каком противоречии с Божьей волей они находятся, осознают, что грехи сделали их совершенно чужими Богу, и в смирении сердец склонятся перед Господом в покаянии.

Одним из самых серьезных грехов в глазах Бога является грех идолопоклонства. Необязательно он должен быть выражен в явном поклонении деревянным, железным и золотым изображениям или кумирам. Для того чтобы оскорбить Бога и стать совершенно чужими Ему, достаточно идолов, тайно поселившихся в сердце. Все, что занимает место личных отношений с Богом, может быть рассмотрено как духовное прелюбодеяние. Излечением от него иногда может стать наказание как средство возвращения к Богу, к Его милости и непорочной святости.

«И буду им Богом, а они будут Моим народом». Что может быть желаннее этих слов и с чем может сравниться состояние умиротворенного сердца покаявшегося грешника? Разве что с состоянием сердца грешника, который делится своим опытом воссоединения с Богом с другим грешником, нуждающимся в искуплении.

«Живу Я, говорит Господь Бог: не хочу смерти грешника, но чтобы грешник обратился от пути своего и жив был. Обратитесь, обратитесь от злых путей ваших; для чего умирать вам, дом Израилев?»

(Иез. 33:11).

Виктор Алексеенко

ВІРА ВИПРАВДОВУЄ

«Я піду зі школи, – думала молода вчителька молодших класів після чергових труднощів у роботі з «важкими» учнями. – Як із цими дітьми можна працювати?»

Один хлопчик, лідер у колективі, мав особливо складний характер. Ідучи додому на обід, учителька остаточно вирішила для себе: «Неодмінно звільнюся з роботи». Гнітючі думки вкрадалися в голову, і жінка не відразу помітила, що цей «важкий» учень, ватажок-задирака, іде поруч з нею. Зав'язалася розмова.

– Якби ви були на моєму місці, то ким би ви стали, коли вирости? – запитав хлопчик свою вчительку.

«Я б ніколи не подумала, що цей учень може ставити такі запитання й серйозно розмірковувати!» – подумала вона. Не приховуючи свого подиву, жінка спокійно промовила:

– А ким ти мрієш стати, коли виростеш?

– Я мрію стати лікарем. Як ви думаєте, я зможу опанувати цю професію?

Слова учня знову приголомшили молоду жінку, але вона впевнено відповіла:

– Так, я вірю, що це гарна ідея. Було б чудово!

– А як ви думаєте, чи зможу я стати хорошим лікарем? – намагався

з'ясувати хлопчик, шукаючи підтримки у своєї вчительки.

– Так, безумовно, – жінка дуже повільно промовляла ці слова. – Так, так, я вірю, що ти зможеш.

– Дуже добре. Я постараюся стати найкращим лікарем, – рішуче сказав хлопчик.

На цьому вчителька та учень розійшлися, прямуючи до своїх домівок. Тепер усі думки молодої жінки були зосереджені на цьому учневі.

У школу вона повернулася з рішучим наміром – продовжувати роботу! Вона зрозуміла, що просто зобов'язана допомогти цьому хлопчикові стати лікарем, а ще допомогти іншим учням не тільки оволодіти знаннями, але й стати хорошими людьми.

Учителька взялася до роботи з новими силами. У «важкого» учня були досить посередні успіхи в навчанні, але після останньої розмови з нею він став значно стараннішим. І зрештою закінчив молодшу школу з грамотою. Потім перейшов до середньої. Учителька постійно підтримувала з ним зв'язок і висловлювала впевненість у тому, що він досягне своєї мети.

Закінчивши середню школу, юнак вступив до інституту. Коли йому вручали диплом, вчителька була з ним і сиділа в першому ряду зали. Після церемонії юнак спустився до неї й щиро промовив: «Я всім

зобов'язаний тільки Вам. Ваша віра в мене допомогла мені досягти успіху».

...Минув час. У вчительки народився хлопчик. Проте згодом у її родині сталася біда: син тяжко захворів. Лікарі вважали його стан безнадійним.

У цей критичний момент до них прийшов молодий лікар. «Я думаю, що з Божою допомогою зможу допомогти вашому синові», — сказав він, втішаючи зневірених батьків, і оглянув хвору дитину.

— Хлопчиківі потрібна операція. Я вірю, що дитина одужає, — упевнено сказав він.

— Добре, лікарю, робіть усе необхідне, — сказала вбита горем мати.

Молодий лікар прооперував хворого хлопчика й не відходив від його ліжка, доки не зміг упевнено сказати матері: «Ваш син житиме!»

І ким же був цей молодий хірург? Тим «важким учнем» початкової школи. Але слова довіри й упевненості в ньому, які він постійно чув від своєї вчительки багато років тому, надихали його, і він рішуче прямував до своєї мети. Віра виправдовує себе.

НАДІЯ

В одній з картинних галерей Лондона висіло полотно художника Вотса. На ньому була зображена прекрасна дівчина. У руці вона тримала музичний інструмент, що зветься лютня. Проте всі струни, крім однієї, на ній були обірвані. Обличчя дівчини виражало напруження, а рука лежала на туго натягнутій єдиній цілій струні. Під картиною було написано лише одне слово — «Надія».

Наш світ сьогодні з єдиної струни прагне здобути згоду замість суперечок. Він уже тривалий час шукає миру замість війни, добробуту замість розбрату та щастя замість печалі.

Розчаровані заблудлі душі перебувають у темряві. Їхній день перетворився

на ніч. Їхнє життя розбите та зруйноване. Вони марно намагаються видобути мелодію зі зруйнованого життя.

Здається, що їхня остання струна ось-ось розірветься. Сили цих людей уже на межі. І в такий момент сатана нашіптує розчарованій душі: «Уже занадто пізно. Ти загинув. Для спасіння більше немає жодної надії». Утім, Господь підтримує кожну іскру в людському серці. І зараз Його ніжний голос каже вам: **«Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, — і знайдете спокій своїм душам»** (Матв. 11:29).

Чи хочете ви поділитися безцінною «надією» з тими, хто так прагне цього й вагається з рішенням? О, яка буде радість побачити у вічності дорогі душі, котрі отримали вічне спасіння завдяки тому, що ми співпрацювали з Тим, Хто сказав:

«Бо ми надією спаслися»
(Римл. 8:24).

Оч Глен Кун

ВДЯЧНІСТЬ

**«За все дякуйте, бо це Божа воля
в Ісусі Христі щодо вас»**

(1 Сол. 5:18).

«Дякую» – здається, просте й поширене слово! З його допомогою люди висловлюють вдячність одне одному. Дехто промовляє його на кожному кроці, від чого зазвичай втрачається зміст сказаного, а хтось неначе забуває про існування ввічливості. У чому ж причина? Звичайно, насамперед у вихованні. Що ж можна сказати про почуття вдячності, виявлене щодо Господа? Це те ж саме, що й у взаєминах між людьми, проста ввічливість, гарна звичка чи все ж таки щось більше?

Чудовий урок на цю тему викладено в 17-му розділі Євангелія від Луки. Тут розповідається про десяток прокажених чоловіків, які вибігли назустріч Ісусові дорогою до Єрусалима. Ці люди, за законом Мойсея, не мали права з'являтися серед народу. Хворі на проказу жили в пустельних місцях за

межами міст і селищ. Зустрічаючи когось на своєму шляху, вони мали ще здалеку кричати: «Нечистий! Нечистий!». Цим вигуком хворі попереджали перехожих про небезпеку зараження або занечистення. Усі юдеї знали про це й ретельно дотримувалися закону. Тому можна уявити, з яким жахом супутники Христа сприйняли появу юрби «нечистих». Прокажені були приречені доживати віку в оточенні подібних до себе або ж зовсім на самоті.

Лишень уявіть, наскільки моторошно переживати фізичні страждання й при цьому не мати нормальних умов для існування. Але ще страшніше, коли усвідомлюєш, що в передсмертну хвилину не можеш розраховувати на підтримку близьких і дорогих людей. Дуже складно за таких обставин залишатися життєрадісним і вдячним Господові, а тим більше не зневіритися в Його могутності.

Дещо схоже відбулося й із цими людьми. Вони були розчаровані в житті й уже не мали жодної надії на майбутнє. Але одного разу хтось із них приніс звістку про Вчителя, Котрий може зцілити будь-яку недугу. Можна уявити, що коїлося в їхніх душах, коли вони побачили Христа. Ісус був єдиним і останнім шансом для прокажених, і вони повірили в Його силу. Цим людям не залишалося нічого іншого, як благувати Спасителя про зцілення. Утім, чоловіки не наважилися підійти близько до Вчителя. Побачивши Його вдалині, вони вигукнули: **«Ісусе, Наставнику, помилуй нас!»** (Луки 17:13). Знаючи їхню віру, сповнившись співчуття до них, Спаситель світу вимовляє несподівані слова: **«Підійть і покажіться священикам...»** (Луки 17:14). Але як ці хворі могли йти до священиків, коли рани й далі гнили й дива не відбулося?

«**Чужоземець одержав дещо більше, ніж юдеї, які звикли до чудес. Він став спадкоємцем Божого спасіння!**»

Можна тільки здогадуватися про їхні переживання. Проте, повіривши в силу Христа одного разу, вони не втратили надії до кінця. Зауважимо, що дев'ятеро з них були юдеями. Напевно, юдеї знали про Божі чудеса, які Він неодноразово здійснював для Свого народу в минулому, очевидно, це й додало їм сміливості та віри. Дорогою в місто прокажені очистилися! Це була прекрасна нагода прославити Господа Ісуса!

Однак відбулося дещо інше. Ті, хто з дитинства знав про велич і могутність живого Бога, переживши чудо зцілення,

виявилися невдячними. І лише серце самарянина сповнилося великої подяки до Спасителя світу. Можливо, дев'ять зцілених юдеїв вважали цього чоловіка найменш гідним милості, але, як виявилось, саме він оцінив її по-справжньому. Побачивши, що зцілений, чоловік щодуху побіг до Джерела життя, щоб віддати Йому славу, **«упав обличчям до ніг Його, дякуючи Йому; це був Самарянин»** (Луки 17:16).

Що ж трапилося з іншими дев'ятьма, чому вони не прийшли подякувати Ісусові? Адже юдеї теж отримали зцілення! Певно, така людська гріховна натура: коли мета досягнута, ці люди дуже швидко забули про Ісуса. Сама подія зцілення витіснила з їхніх сердець Того, Хто подарував їм здоров'я. Вони задоволювалися лише фізичним зціленням. Самарянин же, навпаки, отримавши фізичне зцілення, побачив у Месії ще й Цілителя душ. Він захоплювався Його незрівнянною любов'ю й прагнув нової зустрічі з Ним. Ось чому Христос сказав йому: **«Підведися і йди; твоя віра тебе спасла»**. Чужоземець одержав дещо більше, ніж юдеї, які звикли до чудес. Він став спадкоємцем Божого спасіння! Вдячне, любляче серце привело його до Вчителя, біля ніг Якого самарянин знайшов шлях до нового життя.

Чи вміємо ми помічати Божу любов, ніжність і турботу? Чи не стали Його благословення звичними для нас? Можливо, чекаючи здійснень великих чудес, ми перестаємо зауважувати милість Божу та турботу наших близьких? Чи виявляємо ми вдячність у повсякденному житті? І що частіше чує Господь: «дякую» чи «дай»?

04 Євген Кучерявенко

БИБЛЕЙСКИЕ СТИХИ О МОЛИТВЕ

01

«К Тебе взываю я, ибо
Ты услышишь меня,
Боже; приклони ухо
Твое ко мне, услышь
слова мои»

(Пс. 16:6).

02

«Близок Господь ко
всем призывающим
Его, ко всем призываю-
щим Его в истине»

(Пс. 144:18).

03

«И воззовете ко Мне,
и пойдете, и помоли-
тесь Мне, и Я услышу
вас»

(Иер. 29:12).

04

«Итак, если вы,
будучи злы, уме-
ете даяния благие
давать детям вашим,
тем более Отец ваш
Небесный даст блага
просящим у Него»

(Мф. 7:11).

05

«Потому говорю вам: все, чего ни будете просить в молитве, верьте, что получите, – и будет вам»

(Мк. 11:24).

06

«Также и Дух подкрепляет нас в немощах наших; ибо мы не знаем, о чем молиться, как должно, но Сам Дух ходатайствует за нас воздыханиями неизреченными»

(Рим. 8:26).

07

«Не заботьтесь ни о чем, но всегда в молитве и прошении с благодарением открывайте свои желания пред Богом»

(Флп. 4:6).

08

«Будьте братолюбивы друг к другу с нежностью; в почтительности друг друга предупреждайте; в усердии не ослабевайте; духом пламенейте; Господу служите; утешайтесь надеждою; в скорби будьте терпеливы, в молитве – постоянны»

(Рим. 12:10–12).

ГОЛОВНА СПРАВА ЖИТТЯ

**«Усі християнські
чесноти містяться в одному
слові – молитва...»**

Чарльз Сперджен

Вільям Керрі був місіонером у Бірмі (Індія), водночас працюючи шевцем. Люди іноді критикували його, кажучи, що він зневажає своїм ремеслом, оскільки багато часу проводить у молитвах до Бога. На це Керрі відповідав: «Праця шевця – це лише додаткове заняття, завдяки якому я покриваю свої видатки. Молитва – це моя головна справа». І Господь чудовим чином використовував його для спасіння душ. Мартін Лютер влучно зауважив: «Як пошиття одягу – завдання кравця, так завданням християнина є молитва».

«Як нам потрібно молитися?» – часто запитують люди. Передусім необхідно сказати: «Господи, навчи мене молитися!» Учні просили Ісуса про це, коли Він повернувся після тривалої молитви. На Його обличчі спочивало небесне світло, відчувалося цілковите самовладання. Його учні регулярно відвідували храм, промовляли сотні молитов і чули, як моляться священники, проте, побачивши Христа, усвідомили, що втрачають щось дуже важливе. Вони, як і багато хто з нас, не були успішними у своїй головній справі. Дару молитви потребує кожен християнин, тому що це – подих душі.

Ісус казав: **«Не маєте, тому що не просите»** (Якова 4:2). Він не говорив, що ми ніколи не молимося, але що недостатньо просимо.

Отже, як потрібно просити? Звернемося до зразка, який зазвичай так і називають: «Молитва Господня».

СКЛАДОВІ ЧАСТИНИ МОЛИТВИ

Молитва Господня складається із семи прохань, які за порядком розміщення нагадують Десять Заповідей. Перші три прохання стосуються Бога (вертикальний рівень), решта чотири – наших взаємин з ближніми (горизонтальний рівень). Так само перша й найбільша заповідь полягає в тому, щоб любити Бога, а друга –

любити ближнього. Господь повинен посідати перше місце в наших молитвах. Його порада та воля мають стати найвищим пріоритетом у нашому житті. Проте ми не повинні нехтувати й своїми земними взаєминами, тому даний Ісусом зразок молитви включає й цю сферу.

Слід звернути увагу на те, що перші три прохання до Бога мають особливий зв'язок з Божественною Трійцею. У першому проханні ми звертаємося до Отця: «Отче наш», згадуємо «Ім'я Твоє». Друге прохання пов'язане із «Царством» – це нагадує нам про Сина. У багатьох притчах Ісус говорив про Себе, зокрема, що Він прийме Царство й повернеться як Цар царів. Без Нього ми навіть не змогли б прийти до Отця. Промовляючи ж: «Воля Твоя», ми визнаємо Того, Хто приводить нас до пізнання Божої волі, – Духа Святого (див. Римл. 8:27), Котрий також наділяє нас силою виконувати Божу волю.

ЗВЕРТАЮЧИСЬ ДО БОГА ЯК ОДНА РОДИНА

Бог як Отець – це тема, що червоною ниткою проходить через усю Біблію. Він – Творець усього живого й Захисник Своїх дітей.

Господь – Бог Усесвіту, Котрий керує всім з небесного престолу, забезпечує світ усім необхідним і закликає нас особисто звертатися до Нього як до свого Отця. ➤

Навіть вислів «Отче наш» свідчить про те, що ми прийняті як Божі діти. **«Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми»** (1 Івана 3:1). Господь хоче бачити нас у Своїй сім'ї. Слова «Отче наш» нагадують нам про те, що ми – спадкоємці, оскільки є членами небесної родини. Біблія говорить: **«Тож якщо ви, будучи злими, вмієте добрі дари давати вашим дітям, то наскільки більше ваш Небесний Отець дасть добра тим, що просять у Нього»** (Матв. 7:11).

нялося місцями, ми говоримо: «Я, мої друзі, а потім Бог». У Біблії пріоритети розставлені інакше: люби Бога, потім – ближнього, а далі – самого себе.

МОЛИТОВНИЙ ДУХ

Ми повинні молитися Господнюю молитвою тільки в душі повної покорі, люблячи Бога всім своїм серцем. Якщо ми не приносимо до Нього своїх радощів та переживань, своїх найглибших таємниць, хіба ми

можемо сказати, що любимо Його?

Я закликаю вас проводити більше часу в молитві. Для того щоб у нашому житті відбулися зміни й ми могли прославити Ім'я Господа, нам просто необхідно проводити більше часу в особистій і загальній молитвах. Скористайтеся перевагами щодня досліджувати Слово Боже й говорити Господові про своє бажання перетворитися з егоїстичної на безкорисливу людину.

Більше молимося одне про одного. Підносимо свої голоси й серця до Бога, щоб стати єдиними в Його християнській родині. Нам потрібно просити: «Господи, навчи нас молитися!» У Своему Слові Він дав нам зразок – скористаймося ж ним. Сподіваюся, що молитва «Отче наш» допоможе зробити ваше молитовне життя активнішим.

 Діаг Батчелор

«Для того щоб у нашому житті відбулися зміни й ми могли прославити Ім'я Господа, нам просто необхідно проводити більше часу в особистій і загальній молитвах».

Господь – Той, Хто нас любить, навіть якщо й карає. У Прип. 3:12 сказано: **«Бо кого Господь любить, картає того, і кохає, немов батько сина!»**

Бог – не тільки мій Отець, але й ваш також. Зверніть увагу, що слово «я» не згадується жодного разу! Усі ми зазвичай говоримо «я» або «мені», проте ця молитва збірна. У нашій культурі все помі-

ДОВЕРИЕ ПОРОЖДАЕТ ВЕРНОСТЬ

Один из моих знакомых как-то поделился своими переживаниями: «Просматривая странички знакомых в социальных сетях, обращая внимание на круг их интересов, я могу судить, чем они живут. Эти люди говорят о себе как о разносторонних мыслящих личностях, и практически все жалуется на то, что окружающие их не ценят по достоинству. Встречаясь с ними в реальной жизни, я понимаю: они просто не желают вести себя так, чтобы их действительно ценили. Ведь ценят не за то, кем ты хочешь себя показать, а за то, кем ты являешься».

В современном обществе очевиден кризис доверия. Главное для многих – продемонстрировать свои лучшие стороны, тщательно замаскировав недостатки. А когда в отношениях возникают проблемы, принять человека таким, каким он есть на самом деле, готовы не все. И за кризисом доверия следует кризис верности. Вы, вероятно, часто слышите: «Все вокруг меня предатели»; «Все хотят обмануть, положиться нельзя ни на кого». Поэтому «натуральное», «естественное», «настоящее» так высоко ценится, но редко встречается.

Одна из книг Библии – книга пророка Осии – повествует о том, какой ценой строятся отношения доверия. Мы знаем, что Бог избирает пророков для передачи людям Своей воли. Хотели бы вы быть среди таких избранных? Что означает Божье избрание? Это призвание к самоотверженному, посвященному служению. Пророку нередко приходилось сталкиваться с утратой репутации и общественным отвержением. Подобным образом сложилась и жизнь Осии.

Мы не знаем, кем был Осия по социальному статусу и профессии, ▶

но его личная жизнь сложилась неудачно. Бог повелел ему взять в жены женщину, которая не понимала предназначения и тем более святости семейной жизни. Богословы до сих пор задаются вопросом: Осия простер покров защиты над той, которую уже давно надо было побить камнями, или Гомерь была чиста, а потом ее поведение изменилось в худшую сторону? Что бы вы подумали о Боге, Который «назначил» вам такую невесту? Желая создать семью, мы ищем человека, достойного нашего доверия. Но Бог действовал таким образом, чтобы преподать наглядный урок для всего Северного Царства, в котором жил Осия.

«**Каждый милостивый поступок в отношении нуждающихся и страдальцев рассматривается так, словно он сделан для Иисуса. Счастливы люди, жизнь которых отражает жизнь на Небе**».

В его семье было трое детей. Отцом первого ребенка – Изрееля – был Осия. Следующие двое – Лорухама и Лоамми – родились неизвестно от кого.

Часто дети являются сдерживающим фактором на пути к греховной жизни родителей, но даже семейные обязанности не повлияли на супругу Осии Гомерь и не уберегли ее от прелюбодеяния. Погрязла ли она в супружеских изменах или стала блудницей в капище Ваала, отдающей всю свою прибыль за кров и пищу? Мы

не знаем степень ее морального упадка. В наше время за подобный образ жизни лишают материнских прав.

Наверное, весь город смеялся над этой странной семьей. Вся улица дразнила их детей с такими странными именами. Но Бог дает осмеянному и обиженному Осии еще одно повеление: **«Господь сказал мне: "Продолжай по-прежнему любить жену-прелюбодейку, которая дает себя любить другому..."»** (Ос. 3:1, перевод В. Н. Кузнецовой). Осия был вынужден выкупить свою бывшую жену, как рабыню, за 30 сиклей серебра (см. Исх. 21:32), внеся половину суммы деньгами, а вторую половину – ячменем (1,5 хомера – это около 585 л).

Были отданы семейные запасы, зато жена-блудница дома!

Мы не знаем, осталась ли верной Гомерь в дальнейшем своему мужу. Очевидно, осталась, ведь такую любовь невозможно не оценить. Чего же ей не хватало в доме мужа? Любому человеку, даже самому падшему и опустив-

шемуся, нужно место, где он может быть самим собой, смеяться и плакать; где его любят. Иногда этого ищут на стороне, вместо того чтобы свой дом сделать самым крепким оплотом. Супругам нужно проявлять любовь друг к другу каждый день. Если один раз завоевал сердце избранницы, а потом бездействуешь, думая, что счастье никуда не денется, то растет искушение искать острых ощущений. Только полное доверие друг другу способствует возрастанию любви.

То же справедливо и в отношениях с Богом. Следует отметить, что книга Осии – это метафора отношений Господа со Своим народом. Мы привыкли представлять Бога бесстрастным. В книге Осии Господь плачет и ругается, угрожает карами и потом снова обещает благословения. Это Тот же Бог, Который в другой книге сказал о Себе: **«Ибо Я – Господь, Я не изменяюсь»** (Мал. 3:6)! Бог стремится завоевать доверие и расположение Израиля: **«И наведу ее за дни служения Ваалам, когда она кадила им и, украсив себя серьгами и ожерельями, ходила за любовниками своими, а Меня забывала, говорит Господь. Посему вот, и Я увлеку ее, приведу ее в пустыню и буду говорить к сердцу ее. И дам ей оттуда виноградники ее и долину Ахор, в преддверие надежды; и она будет петь там, как во дни юности своей и как в день выхода своего из земли Египетской. И будет в тот день, говорит Господь, ты будешь звать Меня: “муж мой”, и не будешь более звать Меня: “Ваали”. И удалю имена Ваалов от уст ее, и не будут более воспоминаемы имена их»** (Ос. 2:13-17).

Бог создал нас и прекрасно понимает наши эмоции. Вначале грех действительно кажется сладким. Затем человек понимает, что опутан прочными сетями. И тогда создается впечатление, что нет выхода. Человеку нужно построить отношения доверия с кем-то, но для него это сложно, ведь все вокруг его осуждают. Он не может открыть свое сердце, боясь получить от кого-то удар.

Бogu нужно первому показать Свою заинтересованность в человеке. Поэтому стих 14 говорит: **«Вот, и Я увлеку ее»**. Бог берет на Себя инициативу, протягивая руку помощи бедному, испуганному, недоверчивому

грешнику. Господь не обязан этого делать, а поступить по закону – наказать, изгнать, рассеять... Но Он хочет сделать так, как считает нужным.

Кроме того, Бог берет на Себя ответственность за эти отношения. Муж – это тот, кто готов всегда принять свою вторую половинку. Ваал (семитское «хозяин», «владыка») требует, приказывает, порабощает, но гарантии верности предоставить не готов. Книга же Осии полна напоминаний о Божьей милости и взятых Богом на Себя обязательствах. Это призыв к сердцу человека: «Если Я столько трудился над тобой, чтобы привести твою жизнь в порядок, то неужели брошу тебя на полдороге?»

«Если Я столько трудился над тобой, чтобы привести твою жизнь в порядок, то неужели брошу тебя на полдороге?»

Взращая в нас доверие, Бог взращивает и нашу верность. Разве можно оставаться верным тому, кому не доверяешь, от кого постоянно ждешь критики, придилок и насмешек? Для духовного роста нужна атмосфера понимания. Тогда мы с уверенностью будем встречать вызовы каждого нового дня. **«Благодарю Бога моего при всяком воспоминании о вас... будучи уверен в том, что начавший в вас доброе дело будет совершать его даже до дня Иисуса Христа»** (Флп. 1:3, 6).

 Богдан Коваль

МОЛИТВА В КНИГЕ ДАНИИЛА

ИСТОРИЧЕСКИЙ ФОН КНИГИ ПРОРОКА ДАНИИЛА

586 год. Храм окончательно разрушен, город опустошен. Вместо веселия и радости в народе царило **«опустошение от Всемогущего»** (Иоиль 1:15). На протяжении нескольких веков Господь через пророков предупреждал о приближении бедственного времени, взывал к разуму, указывал, как предотвратить бедствие. Однако упорство и неверие привели народ Божий к тому, что Господь определил как полное опустошение территории, раньше называвшейся Обетованной землей. Пророки Божьи предупреждали о последствиях: **«Все истреблю с лица земли, говорит Господь... истреблю людей с лица земли... и простру руку Мою на Иудею и на всех жителей Иерусалима...»** (Соф. 1:2-4). Аввакум, Софония, Иоиль предупреждали народ о бедствии. Иеремия и Иезекииль были непосредственными свидетелями событий, произошедших в истории иудейского народа.

УПОМИНАНИЕ МОЛИТВ В КНИГЕ ДАНИИЛА

Несмотря на то, что прямого указания о молитве четырех еврейских юношей

нет, мы читаем: **«Даниил положил в сердце своем не оскверняться яствами...»** (Дан. 1:8). И **«Бог даровал Даниилу милость и благорасположение начальника евнухов»** (Дан. 1:9). Если предположить, что ответ от Господа следует за молитвой (Иак. 4:2), то, очевидно, такое важное решение было принято в результате их молитвенного общения с Богом.

Господь ответил на молитву Даниила и его друзей, когда они приняли решение не прикасаться к яствам с царского стола. В результате Господь наделил Даниила и его друзей хорошим здоровьем и мудростью. Кроме того, Он дал Даниилу способность толковать сны.

Во 2-й ГЛАВЕ

говорится сразу о двух молитвах. Первая – Даниила и его друзей – связана с толкованием сна царя Навуходоносора. Здесь речь идет о молитвенной группе, обращавшейся к Богу с просьбой о помощи. Господь открыл Даниилу сон царя. В отличие от других глав, здесь приведена молитва благодарности Господу за ответ (Дан. 2:20-23). Даниил искренне благодарит живого Бога за своевременно оказанную помощь. Следует отметить благодарность юношей при каждом ответе Господа на их молитву.

В ответственный момент испытывалась вера друзей Даниила. Смогут ли они устоять под натиском разъяренного монарха? Как люди, поклоняющиеся только Господу, они не склонились перед царем. За это их бросили в раскаленную печь. Бог пошел вместе со Своими детьми в огонь и спас их. Предполагаем, что этому предшествовала просьба о присутствии Божьем в жизни еврейских юношей, и Господь ответил на нее. Трое юношей остались живы, а монарх изменил свое отношение к невидимому Богу.

В 6-Й ГЛАВЕ

упоминается молитва Даниила во время кризиса и опасности, ставшая испытанием на верность. Здесь указаны особенности постоянной молитвы Даниила: он молился три раза в день и по направлению к Иерусалиму. В 3 Цар. 8:48 говорится: если пленные обратятся и будут молиться по направлению к городу и храму Божьему, тогда Господь услышит их с Неба. То, что Даниил открывал окна по направлению к храму, было одним из условий покаяния. Мы можем представить, как Даниил ходатайствует о народе, но нам ничего не известно о том, просит ли он защитить его от львиного рва. Скорее всего, Даниил не молился конкретно о львином рве, а ходатайствовал о народе, так как это было одной из важных составляющих его молитвы. Возможно, этот

юноша повторял молитву много раз на протяжении долгого периода времени, и Господь удивительным образом защитил Своего слугу. В Писании есть обетование: **«За то, что он возлюбил Меня, избавлю его; защищу его, потому что он познал имя Мое»** (Пс. 90:14). Бог защищает того, кто любит Его и интересы народа ставит выше собственных.

В 9-Й ГЛАВЕ

Даниил исповедует грех Израиля и «испрашивает» милосердие Божье. Эта молитва характеризуется как ходатайственная, основная функция которой – заступничество перед Господом за народ Божий. Она передает характер и дух служения Самого Иисуса Христа.

В 10-Й ГЛАВЕ

Даниил описывает, как он пребывал в молитве. После видений осталось много непонятных вопросов. Здесь описан также пример поста, для того чтобы найти ответ и услышать голос Божий (Дан. 10:2, 3). Пост не может быть без молитвы. Если человек совершает пост, значит он молится. Если он просто отказывается от пищи, то всего лишь голодает.

В Новом Завете выражение «пост и молитва» встречается несколько раз. Первый раз упоминается в Луки 2:37, где говорится о пророчице Анне, вдове, которая, постясь и молясь, ожидала Пришествия Мессии. Второй раз – в речи Иисуса Христа о получении помощи при противостоянии нечистым духам. Иисус сказал: **«Сей же род изгоняется только молитвою и постом»** (Мф. 17:21). Господь оставил нам пример молитвенной жизни.

Пост и молитва – это секрет победы в духовной битве. Не пренебрегайте ими!

38 Олег Литвиненко

НАСТАВ ЧАС ПРОСЛАВИТИ ТВОРЦЯ

Водоспад, що повільно струменів з величезної висоти, неабияк здивував мене. Спостерігаючи за ним, я згадувала дивовижну молитву Ісуса, записану в 17-му розділі Євангелія від Івана. Потоки води в самотньому лісі були схожі на водоспад могутньої Божої любові та благодаті, що зливаються на нас завдяки Христу.

КРИТИЧНИЙ МОМЕНТ

Перші слова молитви Христа допомагають нам побачити глибину любові Отця й Сина. Схиливши коліна на нашій грішній землі, Христос промовив: *«Отче, – молився Він, – прийшов час. Прослав Свого Сина, щоб Твій Син прославив Тебе»* (Івана 17:1).

Ідеться про час виконання обіцяного Плану спасіння. Як зазначає Еллен Уайт, плани Господа завжди вчасні, без зволікань і спізнень. Цю молитву Христос підносив наприкінці Свого земного життя, перед

звершенням великої Жертви. Протягом багатьох століть до народження Христа Отець і Син із сумом та болем дивилися на наслідки гріхопадіння, які спотворили їхнє прекрасне творіння.

Однак Господь і раніше перебував зі Своїми дітьми в їхніх radoщах і невдачах, являючись у хмарному стовпі під час подорожі ізраїльтян пустелею. *«В усякому утиску їхньому тісно було і Йому, і Ангел обличчя Його їх спасав. Любов'ю Своєю й Своїм милосердям Він викупив їх, і їх підніс і носив їх усі дні в давнину»* (Ісаї 63:9).

Згідно з Божественним планом, настав час, коли Христос народився у звичайній людській сім'ї, хрестився в річці Йордан від Івана Хрестителя, терпляче молився й переживав спокуси в пустелі.

Потім настав час, коли Ісус розпочав Своє служіння. Він відкривав людям істину про Бога, зливав Свою благодать, наставляв учнів, описуючи красу Царства Небесного, показуючи характер Отця й закликаючи їх бути Його представниками на Землі.

Проте настав час відкрити Божественний характер у всій його красі та величі, показати глибину Його Батьківської любові. Через сторіччя очікувань, роки, проведені в Назареті, дні голоду й випробувань у пустелі, після трьох з половиною років служіння людям Христос каже: «Отче, прийшов час».

Що відчуває Отець у такий момент? Думаю, Він сказав: «Так, Сину, прийшов». Що це означало?

РЕАКЦІЯ БОГА

«Прослав Свого Сина, щоб Твій Син прославив Тебе».

Слава виявилася в приниженні, болю й скорботі, чого ми ніяк не очікували. Слава відкрилася в мовчазному, болісному розриві з Тим, Кого Христос хотів звеличити. А розрив цей – через наш гріх...

Вічний Бог бажає наблизити Своє творіння до Себе. Коли з'явився гріх, розділення між Богом і Його творінням завдало болю серцю Небесного Отця. Проте гріх не змінив ставлення Господа до людей. Він виявив найбільшу любов, віддавши Свого Сина на хрест.

Характер людини виявляється в труднощах. Неможливо залишатися байдужим під час кризи, такі ситуації спонукають до певних дій. І чим глибша ця криза, тим сильніше розкривається характер людини, незалежно від того, рішуча вона чи боязка.

Криза була спричинена гріхом, що поставив під загрозу незбагненно безцінний дарунок – життя з його радощами, взаєминами, можливостями. Через гріх усе, що так легко давалося людям, стало важкодоступним.

Характер людини виявляється в труднощах. Такі ситуації спонукають до певних дій. І чим глибша ця криза, тим сильніше розкривається характер людини, незалежно від того, рішуча вона чи боязка.

Сатана висунув обвинувачення проти Бога, стверджуючи, що Він керується не любов'ю, а Своїми егоїстичними мотивами. Таким чином, у серцях тих, хто беззастережно корився Божественному Закону, який захищав їх, зародився сумнів щодо його правдивості. ●

Господь не змінився. Проте реакція Бога на кризу розкрила Його характер. Час, до якого наблизився Христос, був кульмінаційним проявом сутності Бога. Сповнений любові, Божий Син бере на Себе гріхи, стає Жертвою відкинутого Закону, щоб спасти людство. Переживши приниження заради спасіння людей, Христос, без сумніву, явив справжній Божественний характер, який так довго люди

страждає разом із людством. У такий спосіб прославився Небесний Отець. Божественна рука лягла на плече людини, а люблячий голос промовив: «Не бійся, Я поніс усю провину й помер за тебе, щоб покласти край твоїм стражданням. Будь спокійний, ти в безпеці – у руках Того, Хто віддав за тебе життя. Час настав, і Я тут. Я полюбив тебе...»

Водоспад, яким я милувалася, невтомно виливав потоки води на

«Не бійся, Я поніс усю провину й помер за тебе, щоб покласти край твоїм стражданням. Будь спокійний, ти в безпеці – у руках Того, Хто віддав за тебе життя. Час настав, і Я тут. Я полюбив тебе...»

ставили під сумнів. Тягар гріха, який Він поніс, перевершував людське розуміння. Руйнування перешкоди, спричиненої гріхом, дозволило людству возз'єднатися з Творцем і відновити втрачену Божественну подобу.

КУЛЬМІНАЦІЯ

Коли настав час, Ісус був готовий до болю й ганьби, тому що мав велике бажання відновити гармонійні взаємини людей з Богом, повернути їм втрачене життя, радість і щастя. Він показав характер Бога, Котрий

скелясті камені, роблячи струмочок дедалі більшим. Так само й рясна любов Бога невинно зливається в серця тих, хто відгукується на неї. Ми можемо принести гідну славу Христу й Небесному Отцеві, живучи за Божественною подобою.

«Що ж скажемо на це? Якщо Бог за нас, то хто проти нас? Той, Хто Свого Сина не пощадив, а видав Його за нас усіх, то хіба разом з Ним не подарує нам і всього?»

(Римл. 8:31, 32).

ЛЖЕХРИСТИ ТА ЛЖЕПРОРОКИ

«Бо постануть лжехристи та лжепророки і будуть чинити великі ознаки й чудеса, щоби звести, якщо вдасться, навіть і вибраних»

(Матв. 24:24).

Ісус говорив про появу лжехристів як про ознаку Свого повернення на Землю. Він також застерігав, що з'являться неправдиві пророки, котрі вважають, що Бог послав їх запропонувати людям миттєве вирішення проблем. Лжепророки обіцяють чудове зцілення та фінансове процвітання. Багато хто з них заявляє: люди можуть отримати благословення, пропорційне їхній «вірі», яка виявляється в сумі грошових пожертв.

Такі «пророки» з'явилися протягом останніх років, і щодня до них приєднуються нові. Вони використовують радіо, телебачення та інші засоби масової інформації, аби мати доступ до слухачів. Деякі з них збудували величезні фінансові імперії. На підтримку своїх заяв вони викликають людей, котрі свідчать, що ці

«пророки» звершили в їхньому житті чудеса. Навіть цитують Біблію, стверджуючи: **«Ніхто не може робити таких чудес, які Ти робиш, коли б Бог не був з ним»** (Івана 3:2).

Ось що сказав про них Ісус: **«Не кожний, хто каже Мені: Господи, Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небесах. Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми пророкували, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса чинили? Тоді скажу їм: Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, що чините беззаконня!»** (Матв. 7:21-23).

З одного боку, поява лжепророків та лжехристів – ознака виконання пророцтва, а з іншого – це створює небезпеку для легковірних людей з боку тих, хто користується довірливістю й фанатизмом оточення задля власних

інтересів. Згадавши про лжехристів, Ісус наголосив, що вони **«будуть чинити великі ознаки й чудеса, щоб звести, якщо вдасться, навіть і вибраних»** (Матв. 24:24).

Вибрані – це люди, котрі, відкинувши будь-яку неправду та фальш, живуть відповідно до істини. Таких людей нелегко буде звести чудесами, вони відмовляться вірити заявам самозванця про те, що він – перевтілений Ісус. Утім, згідно зі словами Ісуса, в останні дні омана буде настільки витонченою, настільки сильною, що її жертвами стануть мільйони людей.

Книга Об'явлення свідчить, що батьком неправди, майстром спокус останніх днів є та сама особа, котра ще на Небесах звела третю частину ангелів. Апостол Іван бачив це у видінні: **«І скинутий був великий дракон, давній змій, котрий зветься диявол і сатана, який обманює весь світ; скинутий він був на землю, і його ангели були скинуті з ним»** (Об'явл. 12:9).

Зауважте, що одна з характеристик цієї злої істоти полягає в тому, що вона **«обманює весь світ»**. За допомогою неправди та спокус диявол спонукає людей добровільно прямувати за ним. Вони вірять йому й переконані в його правоті.

Остання битва в історії Землі – це війна між реальністю та вигадкою, між істиною та оманю, між добром і злом. А поле битви – людське серце.

Апостол Павло застерігає: **«Бо сам сатана видає себе за ангела світла»** (2 Кор. 11:14).

Біблія повідомляє, що перед самим Приходом Христа багато

людей зробить свій вибір на користь неправди. **«Його прихід – за сприяння сатани – буде з усякою силою, ознаками, фальшивими чудесами»** (2 Сол. 2:9).

Підробка Приходу Христа стане шедевром сатанинського обману, і навіть Божий народ виявиться на межі обману. Подивіться на найпопулярніші фільми, книги та електронні ігри. Ми живемо в культурі, насиченій чаклунством, надприродним і надземним. Діти починають вірити в реальність чарівників.

Іван описує в книзі Об'явлення масштаби сатанинських каверз: **«І робить великі чудеса, так що і вогонь зводить з неба на землю перед людьми, і обманює мешканців землі ознаками, які дано йому робити перед звіром, намовляючи мешканців землі створити образ того звіра, який має рану від меча і залишився живим»** (Об'явл. 13:13, 14). На жаль, більшість людей сприйме оману як Божу істину.

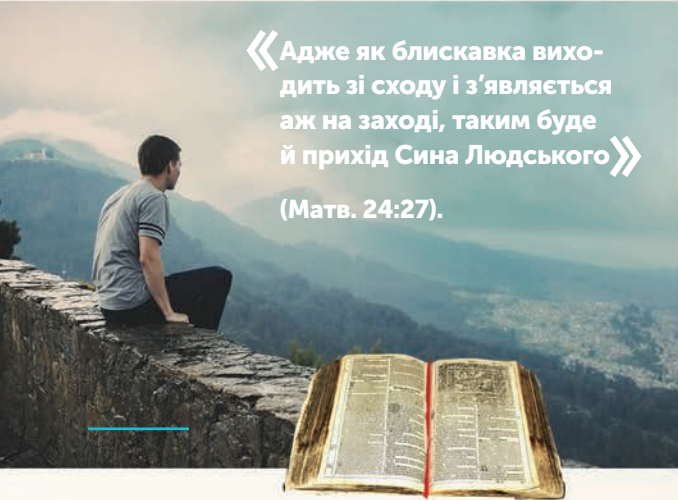
Таким чином, ознаки та чудеса не є неодмінним свідченням Божої сили. Ошуканими виявляться тільки ті, хто не прийняв «любові до правди», не став палким дослідником Біблії, не захотів отримати благословення Божого Слова та підкоритися Йому.

Ісус попереджав Своїх учнів про підробку Його Приходу: **«Тоді, коли хто вам скаже: Ось тут Христос! Або: Там! – не вірте... Отже, коли вам скажуть: Ось Він у пустині! – не виходьте; Ось Він у потайних кімнатах! – не вірте»** (Матв. 24:23-26).

Єдиним захистом від такого обману може бути тільки глибоке розуміння

Божого Слова. Ісус сказав: **«І пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!»** (Івана 8:32).

Христос розповів Своїм учням, як відбуватиметься Його Прихід. Він сказав: **«Адже як блискавка виходить зі сходу і з'являється аж на заході, таким буде й прихід Сина Людського»** (Матв. 24:27).

«Адже як блискавка виходить зі сходу і з'являється аж на заході, таким буде й прихід Сина Людського»
(Матв. 24:27).

Другий прихід Христа буде явним для всіх. Незліченні мільйони жителів планети побачать Його славне наближення. «І побачить Його кожне око», — писав апостол Іван (Об'явл. 1:7).

Христос повернеться, щоб покласти край історії гріха. Після цього вже не буде ані страждань, ані сліз. Смерть ніколи вже не забере від нас наших близьких. Смуток і трагедії цього життя минуть. **«І Він обітре кожну сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, — вже більше не буде, бо перше минуло»** (Об'явл. 21:4).

...Одного разу, ще маленьким хлопчиком, я втік з дому, злякавшись батьківського покарання. Я вчинив неправильно й знав, що мама обов'язково мене покарає. Тому я довго біг, сподіваючись, що десь біля горизонту зможу сховатися від своїх проблем. Боячись зупинитися, я біг, сам не знаючи куди. Просто біг...

Сонце сховалося за полем пшениці. Нічні тіні змішувалися зі страхами, паралізуючи мене. Десь далеко моторошно ухкала сова. Зморений, голодний і холодний, я знеможено згорнувся калачиком біля покинутого будинку. Я не знаю, скільки часу проспав, але несподівано прокинувся. Чиясь рука ніжно гладила моє обличчя. Це була моя мама.

— Усе добре, синку, — ніжно прошепотіла вона мені на вухо. — Ти надто довго біг, тепер час повертатися. Ходімо додому.

Це найпрекрасніше запрошення всіх часів! Можливо, ви також втекли занадто далеко й теж страждаєте. Але Ісус каже: «Ти надто довго бігла, дитино. Тепер час повертатися додому. Ходімо! Я покажу тобі дорогу».

**Чи приймете ви Його запрошення?
Відповідь — за вами.**

 Александро Буйон

ЗАХОПЛЕНИЙ ПРИПЛИВОМ

У моїй Біблії навпроти одного з текстів написані слова: «Переправа до Північного Уїсту». І щоразу, дивлячись на них, я згадую одну дивовижну пригоду, яка трапилася в моєму житті.

Багато років тому, коли мені було п'ятнадцять, я вирішив вступити до місіонерського коледжу. Для того щоб зібрати потрібну суму грошей, я домовився з одним видавництвом усе літо продавати книги біблійної тематики.

Незважаючи на мій юний вік, мене послали на Гебридські острови, розташовані біля західного узбережжя Шотландії. Там я невдовзі й опинився, сам у незнайомій місцині. Я їздив на велосипеді пустельними островами. День у день стукав у двері будинків, намагаючись зацікавити людей книгами, які возив із собою.

Кілька тижнів я жив у Сторноуеї, щодня роз'їжджаючи селами, розташованими в протилежних кінцях острова. О, якими виснажливими були ці подорожі: двадцять кілометрів без жодного будинку впродовж усього шляху, а часом цілу дорогу в обличчя мені бив дощ чи дув вітер. Щодня я рухався все далі, доки не дістався до маяка, що на крайній північній точці острова. До речі, охоронець виявився доволі привітним і добрим.

Завершивши справи на острові Льюїс, я човном переправився на сусідній острів – Північний Уїст. У невеликому будиночку під солом'яною стріхою знайшов кімнату, яку здавали в оренду. Там цілу ніч навколо мого ліжка бігали щурі.

На цьому острові була кільцева дорога, і я її об'їздив, відвідуючи безліч незнайомих місць, де, переконаний, ніхто ніколи ще не намагався продавати книги. Нарешті на цьому острові справу було завершено, я роздумував,

куди вирушити далі. Почав досліджувати південний напрямок, оскільки мені сказали, що на сусідній острові я зможу перейти бродом під час відпливу. Мені дуже сподобалася ця ідея, тому що, перебравшись убрід, я заощадив би на квитку за переправу.

Спустившись одного ранку до броду, я ретельно оглянув його. Був час відпливу, і здалеку здавалося, ніби все, що мені потрібно зробити, – це просто перейти по піску до одного невеликого острівця, а потім до наступного. Утім, підійшовши ближче, я переконався, що все було не так просто. Пісок перетинали канали, наповнені водою, завширшки від трьох до шести метрів. Наскільки вони були глибокі, я не знав. Проте відразу зрозумів, що мені доведеться зняти туфлі й перейти вбрід, можливо, частину водної перешкоди.

У цей момент я помітив двох чоловіків, котрі почали переправу. Кілька хвилин я стежив за ними, запам'ятовуючи місця, де вони перетинали канали. Помітив, що вони поспішали, але тоді ще не зрозумів чому. Я подумав, що, можливо, у них просто є якась термінова справа на сусідньому острові. Однак їхня квапливість, як виявилось пізніше, була викликана більш вагомою причиною.

Я зняв туфлі зі шкарпетками, зв'язавши шнурки, перекинув їх через шию і пішов за чоловіками. Без особливих зусиль я перетнув перший канал, тому що добре пам'ятав, де пройшли чоловіки. Глибина води там була лише кілька сантиметрів. Утім, досягши другого каналу, я вже не був упевнений, чи саме там я перебуваю. Увійшовши у воду, я виявив, що він був значно

глибшим, ніж я очікував. Тому я вибрався на пісок, підкотив холоші брюк вище коліна й вирішив спробувати ще раз. Та все ж таки було надто глибоко. Однак я не занепокоївся та продовжував ходити по піску, доки не знайшов місце, де міг успішно переправитися.

Проте, діставшись до третього каналу, який був майже посередині переправи, я відчув тривогу. Я помітив, що він став значно ширшим, ніж тоді, коли я вперше поглянув на нього. Та навіть тепер я не усвідомлював усієї трагічності ситуації. Якби я був старшим, то, можливо, зрозумів би, якими небезпечними були мої плани, але поруч не було нікого, хто міг би мене застергти.

До цього часу я зовсім забув те місце, де переправлялися чоловіки, тому мені доводилося надіятися тільки на себе, намагаючись знайти мілководдя. Проте цього разу мені це не вдавалося.

Раптом мою увагу привернуло те, що вода вже не була нерухомою, як раніше, а стрімкою. Повз мене пропливали шматки водоростей, гілки й кора дерев, морська піна. Наближався приплив!

Я повернувся в бік океану. Ніколи не забуду видовища, яке постало перед моїми очима. Замість великого, але обмеженого піщаного простору я побачив безкраї океанські простори. Мені тоді здалося – і це враження ніколи не зітреється з моєї пам'яті, – що весь величезний Атлантичний океан неухильно рухається на мене.

Піщаний острівець, на якому я стояв, танув на очах. З кожною миттю канал переді мною ставав дедалі глибшим.

Через кілька хвилин місце, де я стояв, сховається під товщею води. Я зрозумів, що повинен негайно діяти, інакше мене змиє шаленим припливом. Не можна було втрачати ані хвилини.

Та якими мали бути мої дії? Якщо я не знав дороги, коли канал ще був мілким, як я міг знайти її тепер, коли він став удвічі глибшим і продовжував розтікатися по піску навсідіч?

Проте навіть у такому жакливому стані я раптом відчув упевненість у тому, що Бог не залишить мене. Кожна мить була на вагу золота. Я пам'ятаю, що попросив Господа провести мене й занурився у вир каналу.

Уже марно було намагатися врятувати штани. Вода досягла колін, потім пояса й поступово піднімалася дедалі вище. Невже дно під моїми ногами зникатиме? На мить я завагався, чи не прийняв я помилкове рішення і чи не краще буде спробувати знайти дорогу назад, через канали, які я перетнув до цього? Однак один погляд назад переконав мене в тому, що тепер такий маршрут був би неможливий. Увесь простір позаду мене був укритий водою. Тепер було б неможливо знайти мілководдя... Невже це кінець?

Але що це? Земля знову наче почала підніматися під моїми ногами. Так, мабуть, я подолав півдороги! Ставало помітно мілкіше.

Однак попереду мене чекали інші канали, тепер суцільно вкриті водою, які ще треба було перетнути. Як я перебрався через них, не можу пояснити. Я був по пояс у воді, намагаючись рухатися, намацував ногами мілководдя. А навколо – лише бурхливі води великого Атлантичного океану!

Так, мені вдалося знайти дорогу, інакше я не писав би ці рядки. Украй знесилений, я виповз на острів, до якого так упевнено прямував менше години тому. Який жалюгідний вигляд був у мене!

До мене підійшов літній чоловік і сказав (ніби я сам цього не знав!), що я був на волосок від загибелі.

Він спостерігав за мною весь цей час і вже не сподівався, що я виберуся живим. Він виявився дуже добрим і знайшов когось, хто переправив мене назад у човні. Я повернувся до своєї кімнати, щоб обсохнути й подякувати Богові за те, що Він урятував мене від біди.

І тепер, думаю, зрозуміло, чому я позначив у Біблії цей текст. Я відчуваю, що ці слова написані для мене: «Коли переходиш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе... Бо Я – Господь, Бог твій... твій Спаситель» (Ісаї 43:2, 3).

✠ Артур Максвелл

Если мы желаем сохранить или восстановить свое здоровье, тогда нам следует каждый день делать один шаг к нему навстречу. Перемены к лучшему не заставят себя долго ждать, и мы соберем обильный урожай здоровья.

По вопросам приобретения книги обращайтесь по телефону:

0 800 30 20 20

www.lifesource.com.ua

ТОЧКА ЗОРУ

ЗАХИСНІ СТІНИ

«Батьки та матері, як би багато сил і часу не забирала у вас робота, не припиняйте збирати свою сім'ю біля Божого вівтаря. Просіть підтримки й опіки для свого дому у святих ангелів» (Е. Уайт. Керівництво щодо виховання дітей, с. 520).

Стрімкий потік ніс Сенді, неначе вона мчала на швидкісних санях. Поверхня річки Туольюн була гладкою, як лід. Ось уже чутно гуркіт водоспаду Ле Конте. Як же дівчинка зупинить цей шалений політ, доки швидка вода не захопила її разом із собою? Зелені водорості, чіпляючись за слизькі скелі, раз у раз ховалися під водою. Невже цей день, що так добре розпочався, закінчиться смертю через це несподіване катання на «водяних санях»?

Того ранку вся родина, перш ніж продовжити пакувати рюкзаки, зібралася навколо багаття. Сім'я мала вирушити в гори, розташовані на території Йосемітського національного парку. Голоси матері, батька та шістьох дітей зливалися в загальній подячній пісні.

Коли останні звуки хвалебного гімну розчинилися в лісі, батько попросив Господа оточити всю його сім'ю Своєю турботою та вручив кожного члена родини в Його руки. Тільки після цього, несучи важкі рюкзаки з провізією на 12 діб, вони вирушили стежкою, яка простягалася на 600 м уздовж водоспадів.

Десятирічна Сенді дуже полюбляла такі походи. Єдине, що їй

не подобалося, – це плентатися позаду всіх. «Зачекайте!» – закричала дівчинка. Проте батько, повністю занурившись у свої проблеми, не почув голосу доньки. Він думав про те, як швидше дістатися до наступного місця перепочинку. До темряви необхідно розіпнути намети, а ще встигнути поїсти й підвісити їжу високо на деревах, щоб непрохані гості вночі нічого не поцупили.

«Зачекайте!» – ще сильніше закричала Сенді. Вона хотіла наздогнати тата й різко рвонула вперед уздовж кам'янистої стежки. Цей рух викликав зміщення вантажу за її спиною, і Сенді відчула, що втрачає рівновагу. «Ой-ой-ой! – злякалася дівчинка. – Я падаю!» Балансуючи на краю прірви, вона відчула, як Чиясь невидима рука притримала рюкзак за її спиною. Раптовий поштовх – і вага перемістилася вліво, дівчинка знову віднайшла ґрунт під ногами.

На наступній стоянці Сенді розпакувала рюкзак, швидко вдягнула купальний костюм і помчала до річки. Їй дуже хотілося покупатися в бурхливих хвилях гірської річки. Спочатку дівчинка захоплено вигукувала. Вона розраховувала залишатися тільки на міліні, але кам'янисте дно річки, що донизу було дедалі крутішим, різко захопило її вниз за течією.

Сенді мчала дедалі швидше повз високі скелі й валуни, розкидані вздовж стрімкого потоку. Її руки ковзали по мокрих зелених водоростях, не знаходячи опори. Якби лишень їй вдалося схопитися за виступ або зачепитися за розкидані всюди ▶

валуни! «Ісусе! Допоможи мені!» – закричала Сенді. Хоч дівчинка щосили намагалася за щось схопитися, їй так і не вдалося втриматися. Страх скував серце Сенді, коли течія винесла її до останнього повороту, за яким ревів водоспад.

Семирічна Шарлін, крокуючи стежкою вздовж річки, побачила Сенді саме тієї миті, коли її жбурнуло на край обриву. У заціпенінні Шарлін стежила, як Сенді затягнуло на двоступеневий поріг, з якого вода вільним потоком спадала вниз на гостре каміння. Ще секунда – і водоспад поглине свою жертву.

Несподівано сталося диво: на очах у Шарлін ніби невидима рука відштовхнула Сенді назад. Якоїсь миті дівчинку витягло вгору порогом проти бурхливої течії річки. Опинившись на одному з каменів, вона відразу ж гарячково обхопила його ногами. Не оговтавшись після пережитого жаху, знесилена Сенді вдерлася на скелю, ступила на величезну пласку кам'яну брилу й знепритомніла. Шарлін голосно скрикнула й побігла вгору стежкою в пошуках батька. Той, перестрибуючи зі скелі на скелю вниз, нарешті дістався доньки, котра нерухомо лежала на валуні. Отямившись, дівчинка заплакала, проте батько заспокоїв її.

Наближалася ніч. Після вечері жителі маленького табору при-

кріпили всю провізію між двома деревами високо над землею, щоб голодні ведмеді не дістали її. Близько сімдесяти п'яти кілограмів їжі повисли в повітрі. Шарлін і Пем із цікавістю стежили за тим, що відбувається. Раптом пролунав тріск! Величезний гак, що закріплював дріт, зіскочив, важкі сумки полетіли додола, упавши на те саме місце, де щойно стояли дівчатка.

– Дякую, Пем, – Шарлін ледь переводила подих, – ти врятувала мені життя.

Пем заперечила:

– Але ж я нічого не зробила!

– Я подумала, що це ти мене штовхнула, – здивовано мовила Шарлін.

Того вечора вдячна родина підносила Господу особливі молитви. Ніхто не сумнівався, що тільки небесні ангели захищали їх цього важкого для них дня.

***«Бо Своїм Анголам Він
накаже про тебе, щоб тебе
пильнували на всіх дорогах
твоїх, – на руках вони будуть
носити тебе, щоб не вдарив
об камінь своєї ноги!»***

(Псал. 91:11, 12).

 Джон і Міллі Янгберг

ПРИШЕСТВИЕ

«Тогда будут двое на поле: один берется, а другой оставляется; две мелющие в жерновах: одна берется, а другая оставляется»

(Мф. 24:40, 41).

Греческий глагол *параламбанэтай* – «берется» – буквально означает «брать к кому-то, брать с собой». Он используется, например, в Мф. 17:1, где повествуется о том, что Иисус взял с Собой Петра, Иакова и Иоанна и возвел их на гору Преображения.

Учение, известное как «тайное восхищение», согласно которому святые будут тайно вознесены из этой Земли, прежде чем произойдет видимое Пришествие Христа, не является библейским. Его апологеты ссылаются на высказывания Христа в Мф. 24:39-41 как на доказательство верности своей теории. Но эти стихи не учат ничему подобному.

«Пришествие» в 24-й главе – это во всех без исключения случаях буквально, видимое явление Христа

(см. стихи 3, 27, 30, 39, 42, 44, 46, 48, 50). Во время Пришествия **«восплачутся все племена земные и увидят Сына Человеческого, грядущего на облаках небесных»** (Мф. 24:30). Спасенные в стихах 40, 41 **«берутся»** ангелами, которые **«соберут избранных Его»** (Мф. 24:31). А характеристики «тайного» пришествия Христос относит к лжехристам (см. Мф. 24:24-26).

Из контекста понятно, что именно Иисус имеет в виду, говоря о тех, кто «берется» и кто «оставляется». Оставляются злые рабы, которые вовсе не будут продолжать свои обычные деяния после предполагаемого тайного восхищения, а будут рассечены и подвергнуты **«одной участи с лицемерами»** (стихи 48-51).

A romantic scene of a man and a woman embracing from behind in a field of tall, dry grass. The man is wearing a dark jacket and a yellow scarf, while the woman is wearing a patterned sweater and an orange scarf. Above them, branches with vibrant orange and yellow autumn leaves reach across the frame against a clear blue sky. The overall mood is peaceful and intimate.

“ Молитва — это дыхание души. Это тайна духовной силы, и ее невозможно заменить чем-либо другим. Молитва тесным образом соединяет нас с Источником жизни и ставит нашу духовную жизнь на прочные рельсы. Если вы будете пренебрегать молитвой, прибегая к ней лишь от случая к случаю, когда вам удобно, тогда вы утратите свое упование на Бога ”.

Эллен Уайт